

เพชรสำนักพิมพ์

INTERNATIONAL BESTSELLER

นิยามของความสยองขวัญอย่างแท้จริง...จากปลายปากกาของ

STEPHEN KING

คลัง ข่า MISERY

สตีเวน คิง เขียน นนทลีกันต์ สุริยวัฒน์ แปล

พิมพ์ครั้งที่ ๑

ภาค ๑

แอนนี่

“เมื่อคุณจ้องมองลงไปยังหุบเหว หุบเหวก็จ้องมองกลับมายังคุณเช่นกัน”

—ฟรีดริช นีทเชอ

๑

อุมเบอร์ ฐนหนน

เยิร์รหนน อุมเบอร์ ฐนหนน

ฟายูหนน

เสียงเหล่านั้นดัง แม้กระทั่งในความสลัวราง

๒

แต่มีบางครั้งที่เสียงพวกนั้น-ไม่ต่างอะไรกับความเจ็บปวด-ก็แผ่วไป แล้วก็เหลือแค่ความสลัวรางนั้น เขาจดจำความมืด ความมืดที่บิดำทะมึนที่มาก่อนความสลัวรางนั้นได้ นั่นหมายความว่าเขากำลังค่อยๆ ดีขึ้นหรือเปล่า จงเกิดความสว่างขึ้นมาเถอะ (ต่อให้เป็นความสว่างแบบสลัวรางก็ตามที) และความสว่างนั้นดี แล้วก็อะไรต่อมิอะไรตามไบเบิลไซ้ใหม่ เสียงพวกนั้นอยู่ในความมืดหรือเปล่า เขาไม่รู้คำตอบสักอย่างสำหรับคำถามเหล่านี้ คำถามเหล่านี้มันเข้าทำที่จะถามหรือเปล่า เขาไม่รู้คำตอบของคำถามนี้เหมือนกัน

ความเจ็บปวดนั้นอยู่ที่ไหนสักแห่งภายใต้เสียงนั้น ความเจ็บปวดนั้นอยู่ทางตะวันออกของดวงอาทิตย์และอยู่ทางใต้ของใบหูเขา นั่นคือทั้งหมดที่เขารู้

ช่วงเวลาระยะหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะยาวนานมาก (และมันก็เป็นเช่นนั้น เพราะความเจ็บปวดและความสลัวรางอันปั่นป่วนเหมือนพายุเป็นแค่สองสิ่งที่มีอยู่) เสียงเหล่านั้นคือความเป็นจริงภายนอกเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เขาไม่รู้เลยว่าตัวเองเป็นใครหรือกำลังอยู่ที่ไหน และก็ไม่มีสนใจที่จะรู้ด้วย เขาปรารถนาอย่างยิ่งที่จะตายๆ ไปเสีย แต่ในความสลัวรางที่ซุ่มโศกด้วยความเจ็บปวดซึ่งถาโถมใส่จิตใจของเขาพร้อมกับเมฆที่มากับพายุฤดูร้อนนั้น เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองปรารถนาที่จะตาย

เมื่อเวลาผ่านไป เขาก็ตระหนักว่ามีหลายชั่วขณะที่ความเจ็บปวดหายไป แต่ก็กลับวนมาอีกเป็นวัฏจักร เป็นครั้งแรกนับแต่โผล่พ้นมาจากความมืดมิด

สนิททำให้ความสลับวรางนั้นยืดยาวออกไป ที่เขามีความคิดหนึ่งเกิดขึ้นโดยไม่ได้
เกี่ยวอะไรกับสิ่งที่เขากำลังเจออยู่ในขณะนี้แม้แต่หน่อย นั่นคือภาพท่อนไม้หักๆ
ที่โผล่ขึ้นมาจากผืนทรายของหาดรีเวียร์ แม้กับพ่อเคยพาเขาไปที่หาดรีเวียร์
บ่อยๆเมื่อสมัยที่เขายังเป็นเด็ก และเขาก็มักยืนกรานให้พ่อกับแม่ปูผ้าห่มลง
ตรงจุดที่สามารถมองเห็นท่อนไม้นั้นได้ตลอดเวลา รูปร่างของมันเหมือนเขี้ยว
ที่ยื่นออกมาของสัตว์ร้ายที่ถูกฝังไว้ลึกตัว เขาชอบนั่งเฝ้ามองน้ำทะเลขึ้นจนกระทั่ง
ท่วมท่อนไม้มิด จากนั้นอีกหลายชั่วโมงต่อมา หลังจากที่กินแซนด์วิชและสลัด
มันฝรั่ง หลังจากที่เขารีดเค้นคุลเอดสองสามหยดสุดท้ายออกจากกระดิกเก็บ
อุณหภูมิใบใหญ่ของพ่อ ก่อนที่แม่จะบอกว่าถึงเวลาเก็บของและกลับบ้านได้แล้ว
ส่วนบนสุดของท่อนไม้ๆ นั้นก็จะเริ่มโผล่ขึ้นมาอีกครั้ง – แค่ว่าเห็นแวบๆ
ตอนที่คลื่นยังไม่ซัดมาในตอนแรก จากนั้นก็เห็นมากขึ้นเรื่อยๆ กว่าขยะของ
พวกเขาจะถูกยัดใส่ถังใบใหญ่ซึ่งพ่นคำว่า **รักษาชายหาดให้สะอาด** ไว้ข้างถัง
มันเป็นที่เก็บของเล่นชายหาดของพอลลี

(นั่นแหละชื่อฉัน พอลลี ฉันชื่อพอลลี และคืนนี้แม่จะพาจอห์นสันส์
เบบี้ยอล์บนผิวที่โดนแดดเผาของฉัน เขาคิดอยู่ข้างในหมู่เมฆพายุฝนที่เขา
อาศัยอยู่ในเวลานี้)

แล้วผ้าห่มก็พับกลับไปใหม่ ท่อนไม้นั้นโผล่ออกมาอีกเกือบจะทั้งอัน
ด้านข้างที่เป็นสี่เหลี่ยมๆ มีเมือกเกาะจนดูเรียบเนียน ร่ายล้อมด้วยพราย
ฟองฟอด กระแสน้ำทำให้มันเป็นแบบนี้ พ่อของเขาพยายามจะอธิบายให้ฟัง
แต่เขารู้ยู่ตลอดเวลา เป็นท่อนไม้นั้นเองต่างหาก กระแสน้ำซัดเข้ามาแล้วก็ซัด
ออกไป ในขณะที่ท่อนไม้ยังอยู่ เราแค่มองไม่เห็นมันในบางครั้ง ถ้าไม่มี
ท่อนไม้นั้นก็ย่อมไม่มีกระแสน้ำ

ความทรงจำนั้นวนเวียนและเวียนวน นำโมโหหงุดหงิดเหมือนแมลงวัน
ที่บินอย่างเอื่อยเฉื่อย เขาไขว่คว้าหาความหมายอะไรก็ตามของมัน แต่เสียง
พวกนั้นดังแทรกซัดจิ้งหะอยู่เป็นเวลานาน

ฟายูนนน

ทุกกกกอย่างงงเป็นสีแดง

อัมเบอร์รรรรูนนน

บางครั้งเสียงพวกนี้ก็หายไป บางครั้งเขาก็เป็นฝ่ายหายไป

ความทรงจำที่แจ่มชัดจริงๆ ครั้งแรกของเขาของเวลา *ช่วงเวลานี้ ช่วงเวลานี้*
ภายนอกความเลือนรางที่มีพายุพัดกระหน่ำ นั่นคือการหยุด คือการตระหนัก
ขึ้นมาในทันใดว่าเขาไม่สามารถสูญเสียใจอีกครั้งได้ แต่มันไม่เป็นไรเลย

มันดีเสียอีก อันที่จริงมันช่างดีเหลือเกิน เขาทนรับความเจ็บปวดได้ในระดับหนึ่ง แต่พอก็คือพอ และเขาก็ยินดีที่จะออกไปจากเกมนี้เสียที

จากนั้นก็มีการฝึกปากคู่หนึ่งประกบลงมาบนปากเขา ปากซึ่งไม่มีทางผิดพลาดว่าต้องเป็นปากของผู้หญิงแน่ๆ แม้ว่าริมฝีปากจะแข็งกระด้างและไม่มีน้ำลาย แล้วลมจากปากของผู้หญิงคนนี้ก็เป่าเข้ามาในปากของเขา ลงไปในลำคอ อัดให้ปอดของเขาขยายตัวขึ้นมา และเมื่อริมฝีปากนั้นถอนออกไป เขาก็ได้กลิ่นของคนเฝ้าเป็นครั้งแรก ได้กลิ่นของเธอจากลมหายใจออกที่เธอบังคับให้ผ่านเข้าไปในตัวของเขาเหมือนอย่างที่เขาเคยเลือกใส่ส่วนหนึ่งของร่างกายเข้าไปในตัวของเธอ หญิงสาวที่ไม่ยินยอมพร้อมใจ เป็นกลิ่นเหม็นน่าสะพรึงกลัว อันผสมผสานกันระหว่างกลิ่นคูกี้วานิลลา ไอศกรีมช็อกโกแลต น้ำเกรวี่ไก่ และฟักเขียว

เขาได้ยื่นเสียงกรีดร้องว่า “หายใจสิ ให้ตายเถอะ! หายใจสิ พอล!”

ริมฝีปากคู่นั้นประกบลงมามากครั้ง ลมหายใจเป่าผ่านลำคอของเขาอีกครั้ง เป่าลงไปเหมือนแรงดูดขึ้น ๆ ของลมที่เกิดขึ้นขณะที่รถไฟใต้ดินแล่นผ่านไปอย่างรวดเร็ว ดึงเอาทั้งกระดาษหนังสือพิมพ์และเปลือกทอฟฟี่ให้ปลิวตามหลังไปด้วย แล้วริมฝีปากนั้นก็ถอนออกไป และเขาก็คิดว่า *เพื่อเห็นแก่พระเจ้า อย่าปล่อยกลืนพวกนั้นออกมาจากจมูกของเธออีก แต่เขาก็ทำอะไรไม่ได้ และไอ้กลืนหมิ่นนั้น กลืนหมิ่นนั้น กลืนหมิ่นเท่านั้น*

“หายใจสิ ให้ตายเถอะ!” เสียงที่มองไม่เห็นกรีดร้อง เขาคิดว่า ฉันจะทำท่าอะไรก็ได้ทั้งนั้น ขอแค่โปรดอย่าทำอย่างนั้นอีก อย่าแพร่เชื้อให้ฉันอีกเลย แล้วเขาก็พยายาม แต่ก่อนที่เขาจะเริ่มพยายามได้จริงๆ ริมฝีปากของเธอก็เคลื่อนไหวมาประกบริมฝีปากของเขาอีกครั้ง ริมฝีปากที่แห้งผากและปราศจากชีวิตตรวกับเส้นหนังหมักเกลือ เธอข่มขืนเขาจนเต็มไปด้วยลมหายใจของเธออีกครั้ง

เมื่อเธอถอนริมฝีปากออกไปคราวนี้ เขาไม่ปล่อย ลมหายใจของเธอออกมา แต่พ่นมันออกไปแล้วสูดลมหายใจของตัวเองเข้าไปเอือกใหญ่ ก่อนจะผลักมันออกไป เผื่อให้เห็นหน้าอกที่เขา มองไม่เห็นพองขึ้นได้เองอีกครั้ง อย่างที่มันเคยทำมาตลอดชีวิตของเขาโดยไม่ต้องพึ่งพิงความช่วยเหลือใดๆ จากเขาเลย เมื่อมันไม่ขยับ เขาจึงสูดเอาอากาศเอือกใหญ่อีกครั้งหนึ่ง แล้วจากนั้นเขาก็กลับมาหายใจได้เองอีกครั้ง และหายใจให้ถี่ที่สุดเท่าที่ทำได้เพื่อไล่กลิ่นและรสชาติของเธอออกไปจากตัว

อากาศธรรมดาไม่เคยมีรสชาติดีขนาดนี้มาก่อน

เขาเริ่มจะจางหายกลับเข้าไปในความเลือนรางนั้นอีกหนแล้ว แต่ก่อนที่โลกซึ่งกำลังหรีดสล้างจะดับไปโดยสิ้นเชิง เขาได้ยินเสียงพิมพ์เบาๆ ของผู้หญิงคนนั้นว่า “ว้าว! ใกล้จะสำเร็จแล้ว!”

ยังใกล้ไม่พอนะสิ เขาคิด ก่อนจะผล็อยหลับไป

เขาฝันถึงท่อนไม้ นั่น ภาพฝันนั้นดูจริงมากจนเขารู้สึกว่าแทบจะยื่นฝ่ามือออกไปลูบส่วนโค้งมีรอยแตกสีดำออกเขียวของมันได้

พอเขาฟื้นขึ้นมาสู่ภาวะมีสติแบบครึ่งๆ กลางๆ อย่างเดิมอีกครั้ง เขาก็สามารถหาความเชื่อมโยงระหว่างท่อนไม้ นั้นกับสถานการณ์ในปัจจุบันของเขาได้—มันดูเหมือนจะลอยเข้ามาอยู่ในมือของเขา ความเจ็บปวดไม่ได้ขึ้นๆ ลงๆ เหมือนกระแสน้ำ นั่นเป็นบทเรียนจากความฝันซึ่งที่จริงแล้วคือความทรงจำต่างหาก ความเจ็บปวดแค่ดูเหมือนจะเกิดขึ้นแล้วก็หายไป ความเจ็บปวดเหมือนกับท่อนไม้ นั้นที่มองเห็นบ้างถูกน้ำท่วมมิดบ้าง แต่มันก็ยังอยู่ตรงนั้นตลอดเวลา ในยามใดที่ความเจ็บปวดไม่ได้ฉุดกระชากเขาต่ำดิ่งลงไป ในก้อนเมฆสีเทาเหมือนหินอันลึกลับของเขา เขารู้สึกซาบซึ้งใจอย่างโง่เง่า แต่มันหลอกเขาไม่ได้อีกแล้ว มันยังอยู่ตรงนั้น รอจังหวะที่จะกลับมาใหม่ และมันก็ไม่ได้มีท่อนไม้ แค่ท่อนเดียว เท่านั้น แต่มี สอง ท่อน ความเจ็บปวดคือท่อนไม้ สอง ท่อนนั้น และส่วนหนึ่งของเขารู้มานานแล้วก่อนที่ความคิดส่วนใหญ่ของเขาจะรับรู้ความจริงที่ว่า ท่อนไม้ ที่ย้อยยับนั่นก็คือท่อนขาที่ย้อยยัปของเขานั่นเอง

แต่ต้องใช้เวลาอีกนานทีเดียวกว่าเขาจะสามารถแยกปริศนาที่ติดกันเพราะคราบน้ำลายแห้งให้ปริออกจากกันได้ ในที่สุด แล้วเปล่งเสียงต่ำๆ ออกมาว่า “ผมอยู่ที่ไหน” กับผู้หญิงที่นั่งอยู่ข้างเตียงที่เขานอนพร้อมหนังสือเล่มหนึ่งในมือ ชื่อของผู้ชายที่เขียนหนังสือเล่มนี้คือพอล เชลดอน เขาจำได้โดยไม่ประหลาดใจเลยว่านั่นคือชื่อของเขาเอง

“ไซต์ไวน์เดอร์ โคโลราโด” เธอตอบเมื่อเขาถามคำถามนั้นออกมาได้ในที่สุด “ฉันชื่อแอนนี่ วิลค์ส และฉันเป็น...”

“ผมรู้” เขาพูด “คุณเป็นแฟนอันดับหนึ่งของผม”

“ใช่แล้ว” เธอตอบพร้อมรอยยิ้ม “นั่นแหละคือสิ่งที่ฉันเป็นละ”

ความมืด จากนั้นก็ความเจ็บปวดและความเลือนราง แล้วจึงเป็นการตระหนักว่า แม้ความเจ็บปวดจะเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา แต่บางครั้งมันก็ถูกบดบังด้วยการประนีประนอมที่น่าอึดอัดซึ่งเขาเดาว่าคืออาการทุเลาลง ความทรงจำที่แท้จริงสิ่งแรกคือ เขาหุดหุดใจ และถูกข่มขืนให้ฟื้นชีวิตขึ้นมาใหม่ด้วยลมหายใจเหม็นๆของผู้หญิงคนนั้น

ความทรงจำที่แท้จริงถัดมาคือ นิ้วมือของเธอจะโอบรอบอย่างเข้ามาในปากของเขาเป็นระยะ ะโอบอย่างเหมือนยาแคปซูลคอนแทค เพียงแต่ในเมื่อไม่มีน้ำตามเข้าไป มันจึงวางอยู่ในปากเขาอยู่อย่างนั้น และเมื่อละลายก็เกิดรสขมอย่างเหลือเชื่อที่คล้ายกับรสของแอลกอฮอล์อยู่หน่อยๆ มันคงจะดีถ้าได้ดื่ยไอร่ขมๆนั้นออกมา แต่เขารู้ดีว่าไม่ควรทำอย่างนั้น เพราะรสขมๆนั้นแหละที่พาเอากระแสน้ำขึ้นมาท่วมทับท่อนไม้

(ท่อนไม้ มันคือท่อนไม้ มีอยู่สองท่อน มีท่อนไม้ที่ยังดีอยู่สองท่อนตอนนี้ แค่เสบไว้ นายรู้ว่าแค่เสบเอาไว้ จุๆๆๆๆ)

และทำให้ดูเหมือนว่ามันหายไปสักพัก

สิ่งเหล่านี้ล้วนมาโดยทั้งช่วงห่างกันค่อนข้างนาน แต่ก็มันแหละ ในเมื่อความเจ็บปวดเองไม่ได้เริ่มถอยห่างออกไป แต่เริ่มกัดกร่อนเข้ามา (เหมือนกับท่อนไม้ที่หาตรีเวอร์ต้องกร่อนไปเรื่อย ๆ เขาคิด เพราะไม่มีอะไรที่อยู่ยั่งยืนงแม้ว่าเด็กคนนั้นที่เขาเคยเป็นคงจะเหยยหันแนวคตินอกคอกเช่นนี้) สิ่งต่างๆที่อยู่ภายนอกก็เริ่มส่งผลกระทบเร็วขึ้นจนกระทั่งโลกภายนอก พร้อมด้วยคลั่งความทรงจำ ประสบการณ์ และความคิดอคติทั้งหมด ก่อตัวขึ้นเป็นรูปเป็นร่างอีกครั้ง เขาคือพอล เชลดอน ผู้ซึ่งเขียนนิยายอยู่สองประเภท อันได้แก่นิยายคุณภาพ และนิยายขายดี เขาแต่งงานและหย่าแล้วสองครั้ง เขาสูบบุหรี่จัด (หรือเคยทำก่อนหน้าเรื่องทั้งหมดนี้ ไม่ว่า “เรื่องทั้งหมดนี้” จะคืออะไรก็ตาม) สิ่งเลวร้ายอย่างยิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับเขา แต่เขาก็ยังมีชีวิตอยู่ เมฆสีเทาเข้มเริ่มจางหายไปเร็วขึ้นและเร็วขึ้นเรื่อยๆ คงจะอีกสักพักก่อนที่แฟนอันดับหนึ่งของเขาจะนำเครื่องพิมพ์ดีดรอยัลเก่าแก่ที่ส่งเสียงต๊อกต๊อกมาให้เขา พร้อมกับบรอยล์มิงฟั่นซึ่งฉีกค้างเอาไว้ และเสียงของดักกี้ แดดเดิลส์ แต่พอลรู้ตัวมานานก่อนหน้านั้นแล้วว่าเขากำลังติดแหง็กเหมือนอยู่ในนรก

จิตใจส่วนที่ยังรู้อนาคตได้ของเขามองเห็นเธอตั้งแต่ก่อนที่เขาจะรู้ว่าเขากำลังมองเห็นเธอ อีกทั้งยังต้องเข้าใจเธอก่อนที่เขาจะรู้ว่าตัวเองเข้าใจเธอเสียอีก ไม่อย่างนั้นแล้วทำไมเขาจึงเชื่อมโยงภาพความหม่นหมองส่อลางร้ายเช่นนั้นเข้ากับเธอได้ละ เมื่อไรก็ตามที่เธอเข้ามาในห้อง เขาจะคิดถึงภาพสลักที่พวกชนเผ่าในแอฟริกาซึ่งนับถือผีสางเทวดาบูชาในนวนิยายของเฮซ. ไรเดอร์ แสกการ์ด คิดถึงก้อนหิน และคิดถึงความหายนะ

รูปลักษณะของแอนนี่ วิลค์ส ที่ว่าเหมือนเทวรูปแอฟริกันจากเรื่อง *สาวสองพันปี* หรือ *สมบัติพระศุภี* นั้นทั้งน่าหัวร่อและเหมาะสมอย่างประหลาด เธอเป็นผู้หญิงร่างใหญ่ ที่นอกจากหน้าอกซึ่งใหญ่ แต่บวมจนไม่น่ามอง อยู่ภายใต้เสื้อคาร์ดิแกนสีเทาที่เธอใส่อยู่เป็นประจำแล้ว ก็ดูเหมือนจะไม่มีส่วนโค้งเว้าแบบสตรีอีกเลย ไม่มีสะโพกหรือก้นอันกลมกลิ้ง หรือแม้กระทั่งปลีช่องที่อยู่ที่กระโปรงผ้าवलตัวแล้วตัวเล่าไม่รู้จักหมดที่เธอใส่อยู่บ้าน (เธอจะเข้าไปในห้องนอนที่มองไม่เห็นของเธอเพื่องานเกยยีนก่อนจะออกไปทำงานบ้านข้างนอก) รูปร่างของเธอที่ใหญ่ แต่ไม่อุดมสมบูรณ์ เธอให้ความรู้สึกของมวลของเหลวเกาะเป็นก้อนและแทนปิดกั้นถนน แทนที่จะเป็นช่องเปิดอันน่าพอใจ หรือแม้กระทั่งพื้นที่เปิดโล่ง เนื้อที่ที่มีช่องแยก

เหนือสิ่งอื่นใด เธอทำให้เขารู้สึกถึง *ความทึบตัน* อันรบกวนจิตใจ ราวกับว่าเธออาจไม่มีเส้นเลือดหรือแม้กระทั่งอวัยวะภายใน ราวกับว่าจากข้างหนึ่งถึงอีกข้างหนึ่ง และจากหัวจรดเท้า เธออาจเป็นเพียงก้อนแอนนี่ วิลค์ส ทึบตันเท่านั้น เขาารู้สึกเชื่อมั่นมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าดวงตาของเธอซึ่งดูเหมือนจะเคลื่อนไหวได้นั้นจริงๆ แล้วเป็นแค่ตาที่วาดขึ้น และมันเคลื่อนไหวไม่มากไปกว่าดวงตาของภาพเหมือนบุคคลซึ่งดูเหมือนจะมองตามเราไม่ว่าจะเดินไปจุดใดในห้องที่เขavnภาพนั้น เขาารู้สึกเหมือนว่าถ้าเขาชูสองนิ้วขึ้นมาเป็นรูปตัววี แล้วพยายามแหย่มันเข้าไปในรูจมูกของเธอ มันก็อาจจะเข้าไปได้ลึกแค่ไม่ถึงหนึ่งส่วนแปดนิ้ว ก่อนจะชนเข้ากับสิ่งกีดขวางทึบๆ (แม้จะอ่อนโยนเล็กน้อยก็ตามบ้าง) เขาารู้สึกว่าแม้กระทั่งเสื้อคาร์ดิแกนสีเทาและกระโปรงอยู่บ้านเซ็กซี่ และกางเกงยีนส์ขีดยาที่นุ่งทำงานนอกบ้านก็เป็นส่วนหนึ่งของร่างกายที่ประกอบด้วยเส้นใยอัดกันเป็นมวลแน่นปราศจากช่องว่างนั้น เพราะฉะนั้นการที่เขาู้สึกว่าเธอเหมือนเทวรูปในนวนิยายสนุกๆ ซ้ำๆ จึงไม่น่าแปลกใจแต่อย่างใดเลย เช่นเดียวกับเทวรูป ความรู้สึกเดียวที่สัมผัสได้จากตัวเธอคือความอึดอัด

ไม่สบายใจที่ทวีความลึกซึ้งขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นความสยดสยอง เช่นเดียวกับ เหวรูป เธอกวาดกลืนทุกอย่างไปหมด

ไม่หรอก รอดเดียว นั่นไม่ค่อยยุติธรรมเท่าไร เธอให้อะไรบ้างเหมือนกัน เธอมอบยาซึ่งพากระแสน้ำเข้ามาท่วมท้นไม่นานให้เขายังไงล่ะ

ยานั่นก็คือกระแสน้ำ แอนนี่ วิลค์ส คือการปรากฏตัวของดวงจันทร์ ที่จะดึงมันเข้าไปในปากของเขาเหมือนกำจัดของที่ไม่ต้องการบนเรือด้วยการโยนลงทะเลไป เธอเอายามาให้เขาสองเม็ดทุกหกชั่วโมง โดยประกาศตัวตนของเธอ เป็นครั้งแรกแค่ด้วยการใช้นิ้วชี้หนึ่งแหย่เข้าไปในปากของเขา (และไม่นานนัก เขาก็เรียนรู้ที่จะดูดนิ้วที่แหย่เข้ามานั้นอย่างกระตือรือร้นแม้ว่ามันจะมีรสขมก็ตาม) หลังจากนั้นเธอจะปรากฏตัวในเสื้อคาร์ดิแกนและกระโปรงที่มีเหมือนๆ กันราวครึ่งโหลของเธอ และมักจะมีหนังสือนวนิยายปกอ่อนสักเล่มหนึ่งของเขาสอดไว้ใต้แขน ตอนกลางคืนเธอจะโผล่มาหาเขาในเสื้อคลุมฟูๆ สีชมพู ใบหน้ามันวาดด้วยครีมอะไรสักอย่าง (เขาอาจจะบุส่วนผสมหลักได้อย่างง่ายดาย ต่อให้เขาไม่เคยเห็นกระปุกที่เธอแตะมันออกมาก็ตาม กลิ่นคล้ายกะของลาโนลินนั้น จุนแรงและประกาศตัวเองอยู่) แล้วจึงเขย่าตัวเขาให้ตื่นขึ้นจากการนอนอันยับเยิน และเต็มไปด้วยความฝันโดยกายอยู่ในมือ และดวงจันทร์อันด้อยค่าซุกตัวอยู่ในหน้าต่างเหนือโหลอันหนาตะขังหนึ่งของเธอ

หลังจากผ่านไประยะหนึ่ง หลังจากที่มีความตกใจของเขามีมากเกินกว่า จะทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ได้ เขาก็พบว่าสิ่งที่เธอป้อนให้เขาคืออะไร มันคือยาแก้ปวด ที่มีโคดีนเป็นส่วนผสมหลักชื่อ นอฟริล สาเหตุที่เธอเอาหมอนนอนถายมาให้เขานานๆ นั้น ไม่ใช่แค่เพราะเขากินแต่อาหารเหลวและเจลลาดินเท่านั้น (ก่อนหน้านี้ ขณะที่เขายังอยู่ในเมฆหมอกนั้น เธอให้อาหารเขาทางเส้นเลือด) แต่ยังเพราะยานอฟริลมีแนวโน้มที่จะทำให้คนไข้ที่ใช้นี้เกิดอาการท้องผูกด้วย อาการข้างเคียงอีกอย่างที่ค่อนข้างรุนแรงกว่า คือระบบทางเดินหายใจที่จะทำงานแยกลงในหมู่คนไข้ที่อ่อนแอ พอไม่ใช่คนบอบบางนัก แม้ว่าเขาจะสูบบุหรี่จัดมาเกือบสิบแปดปีก็ตาม แต่กระนั้นเขาก็เคยหยุดหายใจไปอย่างน้อยหนึ่งครั้ง (มันอาจจะมึนครั้งอื่นๆ อีกก็ได้ ในท่ามกลางความเลือนรางที่เขาจำไม่ได้) ตอนนั้นคือตอนที่เธอผายปอดแบบปากต่อปากให้เขา มันอาจจะเป็นแค่หนึ่งในหลายสิ่งที่เกิดขึ้น แต่เขามาสงสัยภายหลังว่าเธออาจจะเกือบฆ่าเขา ด้วยการให้ยาเกินขนาดโดยบังเอิญ เธอไม่ได้รู้ในสิ่งที่เธอกำลังทำมากเท่ากับที่เธอเชื่อว่าตัวเองรู้หรอก นั่นเป็นแค่หนึ่งในเรื่องเกี่ยวกับแอนนี่ที่ทำให้เขาหวาดกลัว

หลังจากโผล่พ้นออกมาจากเมฆอันมืดดำได้ลิบวัน เขาก็ได้ค้นพบสามเรื่อง
เกือบจะในเวลาเดียวกัน เรื่องแรกคือ แอนนี่ วิลค์ส มียานอพริลอยู่เพียบ
(ที่จริงเธอมียามากมายสารพัดชนิดเลยละ) เรื่องที่สองคือ เขาติดยานอพริล
เรื่องที่สามคือ แอนนี่ วิลค์ส เป็นคนบ้าที่อันตราย

๕

ความมืดนั้นเป็นบทนำสู่ความเจ็บปวดและเมฆพายุฝน เขาเริ่มจำได้ว่าเกิดอะไร
ขึ้นก่อนความมืดนั้นตอนที่เธอบอกเขาว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา ตอนนั้นเป็นเวลา
ไม่นานหลังจากเขาถามคำถามสุดท้ายที่คนพื้นจากหอดสตีมักถาม และเธอ
ก็บอกเขาว่าเธออยู่ในเมืองเล็กๆ ชื่อไฮด์ไวน์เดอร์ ในรัฐโคโลราโด นอกจากนั้น
เธอยังบอกเขาว่าเธออ่านนวนิยายทั้งแปดเล่มของเธออย่างย่อเล่มละสองรอบ
และอ่านนวนิยายชุด *มิสเซอร์* ซึ่งเป็นเรื่องโปรดอย่างยิ่งของเธอสี่ห้า หรือ
อาจจะหกรอบ เธอได้แต่นึกอยากให้เราเขียนมันเร็วกว่านี้ เธอบอกว่าเธอแทบ
เชื่อไม่ลงว่าคนไข้ของเธอคือ พอล เซลดอน คนนั้นจริงๆ แม้หลังจากที่ตรวจ
คุบตรประจำตัวในกระเป๋าสตางค์ของเขาแล้วก็ตาม

“ว่าแต่ว่า กระเป๋าสตางค์ผมอยู่ไหนครับ” เขาถาม

“ฉันเก็บไว้ให้คุณอย่างปลอดภัยค่ะ” เธอตอบ จู๋ รอยยิ้มของเธอ
ก็หุบลงกลายเป็นการหรีดตาเฝ้ามองอย่างระมัดระวังแทน ซึ่งเขาไม่ค่อยชอบนัก—
เขารู้สึกเหมือนค้นพบรอยแยกเล็กที่แทบจะถูกบดบังมิดด้วยดอกไม้ในฤดูร้อน
กลางทุ่งหญ้าอันแสนสดชื่นแจ่มใส “คุณคิดว่าฉันจะ ขโมยอะไรในนั้นไปไหนหรือ”

“เปล่า ไม่ใช่ออย่างนั้นหรอก ก็แค่...” ก็แค่ชีวิตที่เหลือทั้งหมดของฉัน
อยู่ในนั้น เขาคิด ชีวิตของฉันภายนอกห้องนี้ ภายนอกความเจ็บปวด ภายนอก
ลักษณะที่เวลาดูเหมือนจะยืดยาวออกไป เหมือนหมอกฟุ้งสีชมพูๆ ที่เด็กๆ
ดึงให้ยืดยาวออกมาจากปากตอนที่รู้สึกเบื่อ เพราะนั่นคือสภาพที่เป็นในช่วงหนึ่ง
ชั่วโมงสุดท้ายหรือประมาณนั้นก่อนที่จะมาถึง

“ก็แค่อะไรคะ คุณผู้ชาย” เธอซัก และเขาก็มองเห็นด้วยความตกใจว่า
ดวงตาหรีดเล็กนั้นดำเข้มขึ้นและเข้มขึ้น รอยแยกเล็กขยายกว้างออก ราวกับ
กำลังเกิดแผ่นดินไหวหลังหน้าผากของเธอ เขาได้ยินเสียงลมกริรร้องโหยหวน
ชัดเจนสม่ำเสมออยู่ข้างนอก แล้วก็พลันเห็นภาพเธอคว้าตัวเขาขึ้นเหวี่ยงพาด
ไหล่หนาทิบของเธอ ที่ซึ่งเขาจะนอนพาดเหมือนกระสอบหยาบ ุ่ลักใบที่ห้อย

ไว้บนกำแพงหิน แล้วพาเขาออกไปข้างนอก ยกเขาทุ่มลงบนกองหิมะ เขาคงหนาวตาย แต่ก่อนที่จะตาย เขาของเขาคงต้องปวดตบและกรี๊ดร้องออกมา

“ก็แค่พ่อผมมักจะบอกให้ผมคอยระวังกระเป๋าสตางค์เอาไว้” เขาพูดนึกแปลกใจที่ตัวเองโกหกได้คล่องปากขนาดนี้ พ่อของเขาไม่ใส่ใจพอลมากไปกว่าที่จำเป็นอย่างที่สุดเท่านั้น อยู่เสมอ และเท่าที่พอลจำได้ เขาเคยให้คำแนะนำพอลเพียงครั้งเดียวเท่านั้นตลอดชีวิต ในวันเกิดอายุสิบสี่ปีของพอล พ่อเขายืนดูอย่างอนามัยยี่ห้อเรดเดวิลในท่อพอยล์ให้ขึ้นหนึ่ง “เก็บมันไว้ในกระเป๋าสตางค์” โรเจอร์ เซลดอน พูด “แล้วถ้าแกเกิดรู้สึกล่วงพล่านขึ้นมา ตอนกอดจูบลูบไล้กันในโรงหนังไครฟ์-อินละก็ ใช้เวลาสักวินาทีในระหว่างที่แกเสียนพอลจะอยากทำและเสียนหนักเกินกว่าจะสนใจอะไร ใส่มันซะ โลกนี้มีลูกนอกสมรสมากเกินไปแล้ว และฉันก็ไม่อยากเห็นแกต้องไปเป็นทหารตอนอายุสิบหก”

ตอนนี้พอลพูดต่อไปว่า “ผมเดาว่าคงเพราะเขาบอกให้ผมคอยระวังกระเป๋าสตางค์ไว้หลายต่อหลายครั้งจนมันติดอยู่ในหัว ถ้าผมทำให้คุณไม่พอใจก็ขอโทษจริงๆ ครับ”

เธอผ่อนคลายลงและยิ้ม รอยแยงนั้นปิดลง ดอกไม้ฤดูร้อนกลับมาผงกหัวอย่างร่าเริงอีกครั้ง เขาคิดว่าถ้าดันมือทะเลทรายยี่มนั้น ก็คงไม่เจออะไรเลยนอกจากความมืดมิดๆ “ฉันไม่ได้โกรธหรอก มันอยู่ในที่ปลอดภัยแล้ว รอดเดี่ยวนะ ฉันมีอะไรจะให้คุณล่ะ”

เธอออกไปแล้วกลับเข้ามาพร้อมกับถ้วยชุปร้อนๆ มีผักล่อยอยู่ในนั้น เขายังกินไม่ได้มากนัก แต่ก็กินได้มากกว่าที่เขาคิดไว้ในตอนแรก เธอดูพอลออกพอใจทีเดียว ขณะที่เขากินชุป เธอก็เล่าให้เขาฟังว่าเกิดอะไรขึ้น และเขาก็จำทั้งหมดตามที่เธอเล่า เขาคิดว่าเป็นเรื่องดีที่รู้ว่าตัวเองบังเอิญมาลงเอยในสภาพขาเหลกยับเยินได้อย่างไร แต่วิธีการที่เขาได้รู้เรื่องนี้ทำให้เขาไม่สบายใจ มันเหมือนกับเขาเป็นตัวละครในนิยายหรือละครสักเรื่อง ตัวละครที่เรื่องราวไม่ได้ถูกเล่าไปตามที่เกิดขึ้นจริง แต่ถูกสร้างขึ้นเหมือนเป็นเรื่องแต่ง

ก่อนหน้านั้นเธอได้เข้าไปในเมืองไซด์ทาวน์เดอร์ด้วยรถขับเคลื่อนสี่ล้อเพื่อซื้ออาหารสำหรับปศุสัตว์และซื้อของข้างล่างอย่าง...รวมทั้งไปดูหนังสือปกอ่อนที่ร้านขายยาวิลสันด้วย วันนั้นเป็นวันพุธที่ผ่านมามีเกือบจะสองอาทิตย์แล้ว และหนังสือปกอ่อนใหม่ๆ มักจะเข้ามาในวันอังคาร

“ตอนนั้นฉัน คิด เรื่องคุณอยู่จริง ๆ นะ” เธอว่าพลางตักชุปป้อนเข้าปาก

เขาแล้วเซ็ดส่วนที่หยดจากมุมปากด้วยผ้าเช็ดปากอย่างขำขันขำฉาว “นี่แหละที่ทำให้มันเป็นเรื่องบังเอิญที่น่าทึ่งมาก คุณว่าไหม ฉันกำลังหวังว่า ลูกของมิสเซอร์รี่ฉบับปกอ่อนจะวางแผงในที่สุด แต่ก็ไม่ใช่คดีขนาดนั้น”

กำลังจะมีพายุ เธอว่า แต่จนกระทั่งตอนเที่ยงของวันนั้น พายุกระหน่ำอากาศยังคงประกาศด้วยความมั่นใจว่าพายุจะเบนไปทางใต้ ตรงไปยังนิวเม็กซิโกและเทือกเขาซานเกรเดคริสโต

“ใช่ครับ” เขาพูด พร้อมกับย่อนึกไปด้วยขณะพูด “พวกเขาบอกว่ามันจะเบนออก นั่นแหละเป็นเหตุผลที่ทำให้ผมเข้ามาที่นี่” เขาพยายามจะขยับขาทั้งสองข้าง ผลคือความเจ็บปวดที่แปลบอย่างแรงจนเขาต้องครางออกมา

“อย่าทำอย่างนั้นสิ” เธอว่า “ถ้าคุณขยับขาเวลาพูดนะ พอล มันก็จะไม่หายเจ็บ...และฉันก็ให้ยาคุณเพิ่มอีกไม่ได้จนอีกสองชั่วโมงข้างหน้า ฉันให้คุณมากเกินไปแล้วด้วย”

ทำไมผมถึงไม่อยู่ในโรงพยาบาลล่ะ นี่เป็นคำถามที่เขาอยากจะถามออกไปแน่ๆ แต่เขาก็ไม่แน่ใจว่ามันเป็นคำถามที่ทั้งเขาและเธออยากให้ถามออกมา ถึงยังงี้ก็ไม่ใช้ถามตอนนี้

“พอฉันไปถึงร้านขายอาหารสัตว์ โทนี โรเบิร์ตส์ ก็บอกว่าฉันควรจะรีบไปถ้าอยากจะได้กลับมาถึงที่นี่ก่อนที่พายุจะเข้า แล้วฉันก็ตอบไปว่า...”

“เราอยู่ไกลจากตัวเมืองแค่ไหน” เขาถาม

“ไกลพอดู” เธอตอบแบบคลุมเครือพลางมองไปที่หน้าต่าง เกิดความเงิบอย่างประหลาดขึ้นคันจันทะ และพอรู้สึกหวาดกลัวสิ่งที่เขาเห็นบนใบหน้าของเธอ เพราะสิ่งที่เขาเห็นคือความว่างเปล่า ความว่างเปล่าดำมืดแห่งรอยแยกลึกที่พับเข้าไปในทุ่งหญ้าบนเทือกเขาสูง ความดำมืดที่ดึกดำบรรพ์อย่างองกาม และรอยแยกนั้นดูจะดิ่งลงไปลึก มันเป็นใบหน้าที่ของผู้หญิงที่หลุดพ้นจากพันธนาการของฐานะและตำแหน่งอันสำคัญยิ่งทุกอย่างในชีวิตมาชั่วระยะหนึ่ง ผู้หญิงที่หลงลืมมิใช่แค่ความทรงจำที่เธอกำลังนึกทบทวนอยู่ในตอนนั้นเท่านั้น แต่ยังลืมความทรงจำเองไปด้วย ครั้งหนึ่งเขาเคยไปเยี่ยมสถานพยาบาลบำบัดจิตแห่งหนึ่ง เมื่อหลายปีมาแล้วตอนที่เขากำลังค้นคว้าเพื่อเขียนเรื่องมิสเซอร์รี่ นิยายเรื่องแรกในสี่เล่มที่เป็นแหล่งรายได้หลักของเขาในช่วงแปดปีที่ผ่านมา และเขาก็ได้เห็นสีหน้าแบบนี้...หรือพูดให้ถูกต้องกว่านั้นต้องเรียกว่าปราศจากสีหน้าแบบนี้ คำที่ใช้นิยามอาการนี้คือ *อาการเคลื่อนไหวน้อยหรือมากเกินไป* แต่สิ่งที่ทำให้เขาหวาดกลัวนั้นไม่มีคำนิยามเจาะจงเช่นนั้น มันออกจะเป็นการเปรียบเทียบอย่างคลุมเครือในช่วงเวลาที่เขาคิดว่าความคิดของเธอ

ได้กลายเป็นอย่างเดียวกับที่เขาจินตนาการถึงสภาพร่างกายของเธอ ซึ่งก็คือ
ที่ตัน เป็นเส้นใย หยาบแน่น และไม่มีช่องว่าง

หลังจากนั้น ใบหน้าของเธอก็กระจ่างขึ้นอย่างช้าๆ ความคิดทั้งหลาย
ดูเหมือนจะไหลกลับไปไปที่ใบหน้านั้น แต่แล้วเขาก็ตระหนักว่าคำว่า ไหล นั้น
ผิดความหมายไปเพียงแค่นิดเดียว เธอไม่ได้กำลังเติมเปี่ยมขึ้นมาเหมือน
บ่อน้ำหรือแอ่งน้ำทะเล เธอกำลัง *อุ่นเครื่อง* ต่างหากละ ใช่แล้ว...เธอกำลัง
อุ่นเครื่อง เหมือนเครื่องใช้ไฟฟ้าชิ้นเล็กๆ อย่างเครื่องปั่นขนมปัง หรืออาจจะ
แผ่นประคบร้อน

“ฉันบอกโทนี่ว่า ‘พายุกำลังเคลื่อนไปทางใต้’” เธอพูดซ้ำๆ ในตอนแรก
ท่าทางเกือบจะดูมึนงง จากนั้นคำพูดของเธอก็เริ่มเข้าสู่จังหวะปกติและเริ่ม
เต็มไปด้วยความแจ่มใสของการสนทนาตามปกติธรรมดา แต่ตอนนี้เขาตื่นตัว
แล้ว *ทุกอย่าง* ที่เธอพูดนั้นมีอะไรแปลกๆ อยู่นิดหน่อย ผิดปกตินิดหน่อย
การฟังแอนนี่พูดก็เหมือนกับการฟังเพลงที่เล่นผิดคีย์

“แต่เขาบอกว่า ‘มันเปลี่ยนใจแล้ว’

“โธ่ ตายละ!” ฉันพูด “ฉันควรจะกลับไปที่มาแล้วควมกลับไปดีกว่า”

“‘เป็นผมจะรออยู่ในเมืองถ้าทำได้นะ คุณวิลค์ส’ เขาตอบ ‘ตอนนี้
ในวิทยุบอกว่ามันจะเป็นพายุใหญ่สมบูรณ์แบบ และไม่มีใครเตรียมตัวไว้เลย’

“แต่แน่ละว่าฉัน ต้องกลับมา ไม่มีใครให้อาหารสัตว์นอกจากฉัน คน
ที่อยู่ใกล้ที่สุดคือพวกรอยด์แมน แต่พวกเขาก็อยู่ห่างจากที่นี่ตั้งหลายไมล์
แถมพวกรอยด์แมนก็ไม่ชอบฉันเสียด้วย”

เธอตัวตลึงตาแหลมคมมองเขาขณะที่พูดช่วงสุดท้ายนี้ และเมื่อเขา
ไม่ตอบ เธอก็เคาะข้อกับขอบชามด้วยท่าทางอันเด็ดขาด

“พอแล้วเธอ”

“ใช่ ผมอึ้งแล้ว ขอบคุณนะ มันอร่อยมากเลย คุณเลี้ยงสัตว์ไว้เยอะ
ไหม”

เพราะ เขาคิดไว้แล้ว ถ้ามีเยอะ นั่นหมายความว่า *คุณต้องมีคนช่วย*
อย่างน้อยก็จ้างใครสักคน คำว่า ‘ช่วย’ เป็นคำที่ก่อให้เกิดผลตามมา ตอนนี้
เหมือนมันจะเป็นคำที่ก่อให้เกิดแล้ว และเขาก็พบว่าเธอไม่ได้สวมแว่น
แต่งงาน

“ไม่มากเท่าไรหรอก” เธอว่า “มีแม่ไก่ที่กำลังไข่ครึ่งโหล แม่วัวสองตัว
และก็มีสเซอร์”

เขาจะพริบตา

เธอหัวเราะ “คุณจะไม่คิดว่าฉันเป็นคนตึ๊งๆที่ตึงชื่อหมูตามชื่อหญิงสาวสวยและกล้าหาญที่คุณสร้างขึ้นมา แต่นั่นแหละคือชื่อของมัน และฉันก็ได้มีเจตนาจะล้อเลียนเล่นนะ” หลังจากคิดอยู่ดีใจหนึ่ง เธอก็เสริมว่า “มันเป็นมิตรมากเลยละ” ว่าแล้วเธอก็ยื่นจมูกขึ้น ซึ่งทำให้ช่วงขณะหนึ่งเธอกลายเป็นแม่หมู เรื่อยไปจนถึงขนแข็งๆสองสามเส้นที่งอกออกมาบนคางของเธอด้วย เธอทำเสียงเลียนแบบหมู “อู๊ด! อู๊ด! อู่ว อู่ว **อู๊ด!**”

พอลมองเธอด้วยดวงตาที่เบิกโพลง

เธอไม่ได้สังเกตเห็น สติของเธอหลุดลอยไปอีกครั้ง สายตาหรือสลัวลงและดูครุ่นคิด ไม่มีภาพสะท้อนใดๆในดวงตาของเธอ นอกจากโคมไฟบนโต๊ะคร่อมเตียงที่สะท้อนสองครั้งและปรากฏจางๆในดวงตาแต่ละข้าง

ในที่สุดเธอก็สะดุ้งเบาๆ ครั้งหนึ่งและพูดว่า “ฉันขับรถไปได้ราวๆห้าไมล์ แล้วหิมะก็เริ่มตก มันมาเร็วเลยละ พอฉันเริ่มตกแล้วที่นี้ เป็นอย่างนี้เสมอแหละ ฉันค่อยๆขับรถคลานไปช้าๆโดยเปิดไฟหน้าไว้ แล้วฉันก็เห็นรถของคุณพลิกหงายท้องอยู่ข้างทาง” เธอมองเขาด้วยสายตาไม่ชอบใจ “คุณไม่ได้เปิดไฟหน้ารถ *คุณ*นะ”

“มันเกิดขึ้นโดยผมไม่ทันตั้งตัวนะครับ” เขาตอบ จำได้แค่ว่าตอนนั้นเขาไม่ทันตั้งตัวจริงๆ เขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตัวเองค่อนข้างเมาด้วย

“ฉันหยุดรถ” เธอว่า “ถ้ามันอยู่ในช่วงที่กำลังขึ้นเนิน ฉันก็คงไม่หยุดหรอก ฉันรู้ว่านี่ไม่ค่อยสมกับเป็นคริสเตียนเท่าไร แต่ตอนนั้นหิมะบนถนนหนาตั้งสามนิ้วแล้ว และต่อให้เป็นรถขับเคลื่อนสี่ล้อ ก็ยังไม่แน่ว่าถ้าคุณหยุดเคลื่อนที่ไปข้างหน้าแล้ว คุณจะไปต่อได้อีกไหม มันง่ายกว่าถ้าคุณแค่บอกตัวเองว่า ‘โอ้ เตียวพวกเขาก็คงออกมาได้ แล้วก็ขอติดรถสักคันไปต่อได้นะ’ อย่างนั้นอย่างนี้ แต่เรื่องนี้เกิดขึ้นบนยอดเนินเขาสูงใหญ่ที่อยู่เลยจากบ้านพวกกรอยด์แมนมาสามลูก แล้วตรงนั้นก็เป็นที่ราบมาได้สักพักแล้ว ฉันจึงจอดรถ และทันทีที่ลงจากรถ ฉันก็ได้ยินเสียงคราง และนั่นก็คือ *คุณ* พอล”

เธอนึกยิ้มเยียงคนเป็นแม่แบบแปลกๆมาให้เขา

นั่นเป็นครั้งแรกที่ความคิดนี้โผล่ขึ้นมาในใจของพอล เชลดอน อย่างชัดเจน : *ฉันช่วยแล้วไง ผู้หญิงคนนี้ไม่ปกติ*

เธอนั่งอยู่ข้างๆ เขาในห้องที่เขานอน ซึ่งน่าจะเป็นห้องนอนสำรอง ตลอดเวลาประมาณยี่สิบนาทีต่อมาและพูด ขณะที่ร่างกายของเขากำลังใช้งานจากสุขภาพความเจ็บปวดที่เขาก็กลับฟื้นขึ้นมาใหม่ เขาพยายามบังคับตนเองให้จดจ่ออยู่กับสิ่งที่เธอกำลังพูด แต่ไม่สามารถทำได้สำเร็จเต็มที่ จิตใจของเขาแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเขากำลังฟังที่เธอเล่าว่าเธอลาออกจากซาอุดีอาระเบียเมื่อ ปี ๗๔ ของเขาได้อย่างไร ส่วนนี้เป็นส่วนที่ความเจ็บปวดเต้นตุบๆ และปวดร้าวเหมือนเศษท่อนไม้เก่าแตกๆ หักๆ ที่เริ่มผลุบโผล่อยู่ระหว่างลูกคลื่นซึ่งซัดมาแล้วถอยออกไป อีกส่วนหนึ่งนั้นเขามองเห็นตัวเองอยู่ที่โรงแรมโบเลเดอราโด กำลังเขียนนิยายเรื่องใหม่ใกล้จบ ซึ่ง-ขอบคุณพระเจ้าสำหรับความช่วยเหลือนิดๆ หน่อยๆ-ไม่มีมิสเซอร์รี่ แซสตัน เป็นตัวละครในเรื่อง

เขามิเหตุผลสารพัดชนิดที่จะไม่เขียนเกี่ยวกับมิสเซอร์รี่ แต่เหตุผลหนึ่งโดดเด่นเหนือเหตุผลอื่นๆ ทั้งหมดนั้นและไม่สามารถสั่นคลอนได้ นั่นก็คือมิสเซอร์รี่-ขอบคุณพระเจ้าสำหรับความช่วยเหลืออย่าง มโหฬาร-นั้นตายแล้ว ในที่สุด เธอตายในช่วงทำหน้าก่อนตอนจบของเรื่อง ลูกของมิสเซอร์รี่ ไม่มีใครในบ้านไม่ร้องไห้สักคนตอนที่ เรื่องนั้น เกิดขึ้น รวมทั้งพลเองด้วย เพียงแต่หยดน้ำเล็กๆ ที่ร่วงลงมาจากดวงตา ของเขา นั้นเป็นผลจากการหัวเราะอย่างเป็นบ้าเป็นหลังเท่านั้น

ขณะเขียนหนังสือเรื่องใหม่ซึ่งเป็นนิยายร่วมสมัยเกี่ยวกับโจรสลัดโมยรธใกล้จบ เขานึกขึ้นมาได้ว่าพิมพ์ประโยคสุดท้ายในเรื่อง ลูกของมิสเซอร์รี่ ไปได้ว่า “และแล้วเย็นกับเจฟฟรีย์ก็ออกจากสุสานลิตเติ้ลตันทอร์ปไปด้วยกัน โดยพยายามพยุงตนเองฝ่าความโศกเศร้า มุ่งมั่นที่จะหาชีวิตของตนให้พบอีกครั้งหนึ่ง” ตอนที่เขียนบรรทัดนี้เขาหัวเราะคิกคักอย่างบ้าคลั่งจนกระทั่งยากจะกดแป้นพิมพ์ให้ถูกตัวอักษร เขาต้องกลับไปพิมพ์ใหม่อยู่หลายครั้ง ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับเทพแก้คำผิดของโอบีเอ็มเพื่อนยาก เขาเขียนคำว่า **จบบริบูรณ์** เอาไว้ข้างใต้แล้วก็กระโดดโลดเต้นไปรอบๆ ห้อง ห้องเดียวกันนี้ที่โรงแรมโบเลเดอราโดนั้นแหละ พลังแหกปากร้องว่า **อิสระในที่สุด!** เป็นอิสระแล้ว **ว๊าย!** พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิธานุภาพ ฉันเป็นอิสระแล้วในที่สุด! ในที่สุดนั่งโง่หนั้นก็ซื้อฟาร์มซะที!

นิยายเรื่องใหม่มีชื่อว่า **รชชิง** และเขาก็ไม่ได้หัวเราะตอนที่เขียนจบด้วย เขาแค่นั่งอยู่หน้าเครื่องพิมพ์ดีดครู่หนึ่ง พลังคิดว่า **แกอาจจะได้รางวัลอเมริกัน**

บู๊กอะวอร์ดปีหน้าก็ได้นะสหาย จากนั้นเขาก็หยิบ...

“...รอยชำเล็กรๆตรงขมับขวา แต่นั่นดูเหมือนไม่น่าจะมีอะไร ขาของคุณนะสิ...ฉันเห็นได้ทันทีเลย ถึงแสงสว่างจะเริ่มจางหายไปแล้วก็ตาม ว่าขาของคุณไม่...”

...โทรศัพท์ขึ้นมาแล้วโทร.หารูมเซอร์วิส สั่งดอมเพรินญองอริยอง ขวดหนึ่ง เขาจำได้ว่ารอมันมาถึง เดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้องที่เขาใช้เขียนหนังสือทุกเล่มจนจบมาตั้งแต่ปี ๑๙๗๔ เขาจำได้ว่าให้ทิปเด็กเสิร์ฟไปด้วย แบงก์ห้าสิบดอลลาร์ และถามด้วยว่าเขาได้ฟังพยากรณ์อากาศมาบ้างไหม เขาจำได้ว่าเด็กเสิร์ฟผู้ที่ยินดีและตื่นเต้นส่งยิ้มกว้างกลับมาและบอกว่าพายุกที่กำลังมุ่งหน้ามาทางพวกเขานั้นน่าจะเบนไปทางใต้ มุ่งหน้าไปนิวเม็กซิโก เขาจำสัมผัสเย็นเยียบของขวดและเสียงนุ่มหูของจุกก็อกยามเขาดึงมันออก เขาจำได้ถึงรสชาติอันหนักหน่วงอมเปรี้ยวของกรดแก้วแรก แล้วจึงเปิดกระเป๋าดูเส้นทางมองดูตัวเครื่องบินที่วิ่งกลับไปนิวยอร์กของเขา จู่ๆเขาก็นึกขึ้นได้จากแรงกระตุ้นชั่วขณะนั้นและตัดสินใจ...

“...ว่าฉันควรพาคุณกลับบ้านทันที! กว่าจะเอาคุณขึ้นรถได้ก็ชุลคุชลักทีเดียว แต่นั่นเป็นผู้หญิงตัวโต อย่างที่คุณคงสังเกตเห็นแล้ว และฉันก็มีกองผ้าห่มอยู่หลังรถด้วย พอเอาคุณขึ้นรถได้ฉันก็ใช้มันห่มตัวคุณ แม้กระทั่งตอนนั้นซึ่งแสงเริ่มหมดไปแล้ว ฉันก็คิดว่าคุณดู ‘คูนๆ’! ฉันคิดว่าคุณอาจจะ”

...ว่าเขาจะไปถอยรถหาเมโรคันเกาออกมาจากที่จอด แล้วขับไปทางทิศตะวันตกแทนที่จะขึ้นเครื่องบิน นิวยอร์kmันจะมีอะไรนักหนา ทาวน์เฮาส์ว่างโล่ง หม่นเศร้า ไม่น่าอยู่ แคมอาจจะโดนใจขึ้นบ้านไปแล้วเรียบร้อยช่างแม่ง! เขาคิดขณะจิบแชมเปญอีก มุ่งตะวันตก ไอน้อง ไปตะวันตก! ความคิดนี้มันบ้าดีเดือดมากเกินไปจนฟังดูเข้าท่า เอาแค่เสื้อผ้าที่จะเปลี่ยนติดไปด้วยสักชุด แล้วก็...

“...กระเป๋าคันเจอ ฉันเลยขนใส่รถไปด้วย แต่นอกนั้นฉันก็ไม่เห็นอะไรแล้วนะ แล้วฉันก็กลัวว่าคุณจะตายใส่ฉันหรืออะไรทำนองนั้น ฉันก็เลยสตาร์ทเจ้าเบสซี่เพื่อนยาก แล้วก็รีบเอาของคุณ...”

...ต้นฉบับเรื่องรถซึ่ง แล้วมุ่งหน้าไปเวกัสหรือไม่ก็รีโน หรืออาจจะไปถึงเมืองแห่งเทวดานางฟ้าเลยก็ได้ เขาจำได้ว่าแรกทีเดียวความคิดนี้ดูเง่าเล็กน้อย มันน่าจะเป็นทริปของเด็กหนุ่มวัยยี่สิบสี่อย่างที่เขาเป็นสมัยที่เพิ่งขายนิยายเรื่องแรกได้ ไม่ใช่ทริปสำหรับชายที่ผ่านวันเกิดครบรอบสี่สิบมาสองปีแล้ว เมื่อได้แชมเปญไปอีกสองสามแก้ว ความคิดนี้ก็ไม่ได้ดูเง่าเลยอีกต่อไป

เอาเข้าจริง มันแทบจะดูล้าเลิศเลอด้วยซ้ำ เป็นเหมือนการเดินทางผจญภัยครั้งยิ่งใหญ่สู่ที่โหนกแห่ง เป็นวิธีที่จะพาเขากลับมาค้นเคยกับความเป็นจริงอีกครั้ง หลังจากโลดแล่นอยู่ในโลกของเรื่องแต่ง ดังนั้นเขาก็เลย...

“-ออกมาไวเหมือนลิงเลย! ฉันแน่ใจแล้วว่าคุณกำลังจะตาย...คือฉันหมายความว่า ฉันแน่ใจนะ! ฉันก็เลยดึงกระเป๋าสตางค์ของคุณออกจากกระเป๋าหลังแล้วก็ดูใบขับขี่ของคุณ และฉันก็เห็นชื่อ พอล เชลดอน และคิดว่า ‘โอ้ มันต้องเป็นเรื่องบังเอิญแน่ๆ’ แต่รูปรูปบัตรนั้นดูเหมือนคุณมากแล้วฉันก็เริ่มกลัวมากจนถึงกับต้องทรุดลงนั่งบนโต๊ะครัว ที่แรกฉันคิดว่ากำลังจะเป็นลม แต่หลังจากนั้นสักพักฉันก็เริ่มคิดว่าบางที รูป นั้นก็อาจจะแค่เรื่องบังเอิญเหมือนกัน เพราะว่ารูปรูปใบขับขี่ก็ไม่ได้ดูเหมือนใครสักคนอยู่แล้ว แต่แล้วฉันก็เจอบัตรสมาคมนักเขียนของคุณ และบัตรอีกใบจากสมาพันธ์นักเขียนเพน ฉันก็รู้เลยว่าคุณคือ...”

...ตกที่นั่งลำบากเมื่อหิมะเริ่มตก แต่นั่นก็นานก่อนที่จะเขาจะแวะที่บาร์ของโบลเดอร์โดและทิปจอร์จไปยืมสิบลีตราสำหรับดอมขวดที่สอง และเขาก็ดื่มมันระหว่างขับขึ้นทางหลวงหมายเลขไอ-๗๐ เข้าไปยังเทือกเขาร็อกกีภายใต้ท้องฟ้าสีเทาอมน้ำเงิน และตรงโหนกแห่งทางตะวันออกของอุโมงค์ไอเซนฮาวร์ เขาก็ออกจากทางด่วน เพราะถนนนั้นเริ่มโล่งและแห้ง พายุกำลังเบนไปทางใต้ ทำให้จะไม่ละ แคมอุโมงค์เวรนี้ยังทำให้เขาประหม่าด้วย เขาเล่นเพลงเก่าของโบ ดิดด์ลีย์ จากเครื่องเล่นเทปคาสเส็ตใต้แผงหน้าปัดรถ และไม่ได้เปิดวิทยุฟังจนกระทั่งคามเโร่เริ่มลั่นไกลอย่างแรงและเขาเริ่มตระหนักว่านี่ไม่ใช่แค่กระแสลมที่พัดผ่านชนบท แต่มันคือของจริง สุดท้ายแล้วพายุอาจไม่ได้พัดไปทางใต้ก็ได้ พายุอาจจะกำลังมุ่งตรงเข้ามาหาเขา และเขาก็อาจจะกำลังช่วย (แบบเดียวกับที่นายช่วยอยู่ตอนนี้)

แต่เขาก็เผลอมากพอที่จะคิดว่าตัวเองสามารถขับรถฝ่าฟันไปได้ ดังนั้นแทนที่จะหยุดรถที่คานาแล้วถามหาที่พักเพื่อหลบพายุ เขากลับขับรถต่อไป เขาจำได้ว่ายามบ่ายเปลี่ยนเป็นเลนส์โครเมียมสีเทาที่บด เขาจำได้ว่าแฮมเปญเริ่มหมดฤทธิ์ เขาจำได้ว่าโน้มตัวไปข้างหน้าเพื่อหยิบบุหรี่ยากจากแผงหน้าปัด และนั่นคือตอนที่การลั่นไกลครั้งสุดท้ายเริ่มขึ้น เขาพยายามจะคุมมันให้อยู่ แต่มันกลับเลวร้ายขึ้นเรื่อยๆ เขาจำได้ว่ามีเสียงกระแทกโครมหนักมาก แล้วจากนั้นโลกก็พลิกกลับหลายตลบ เขา...

“...กรี๊ดร้อง! พอฉันได้ยินเสียงคุณร้อง ฉันก็รู้เลยว่าคุณจะรอดแน่ คนที่กำลังจะตายไม่ค่อยแตกปากร้องหรือ พวกเขาไม่มีแรง ฉันรู้ ฉันตัดสินใจว่า

จะทำให้คุณรอด ฉันก็เลยเอายาแก้ปวดของฉันมาแล้วบังคับให้คุณกิน จากนั้นคุณก็หลับไป พอคุณตื่นขึ้นและเริ่มกรีดร้องอีก ฉันก็ให้ยาคุณอีก คุณมีไข้อยู่พักหนึ่ง แต่ฉันก็จัดการกับมันแล้วเหมือนกัน ฉันให้คุณกินยาฟีลิกซ์ คุณเฉื่อยๆ ตายไปหนึ่งหรือสองครั้ง แต่ตอนนี้มันจบลงแล้วละ ฉันสัญญา” เธอลุกขึ้น “ได้เวลาที่คุณจะพักผ่อนแล้วละ พอ คุณต้องพยายามทำให้พลังกำลังของคุณกลับมาะ”

“ขามมเจ็บ”

“ใช่ ฉันแน่ใจว่ามันเจ็บ ในอีกหนึ่งชั่วโมงคุณถึงจะกินยาได้”

“เดี๋ยวนี้เลยเถอะครับ” เขารู้สึกละอายที่ร้องขอ แต่ก็ช่วยไม่ได้ กระแสน้ำซัดออกไปแล้ว และท่อนไม้ที่แตกๆ หักๆ ก็โผล่ให้เห็นเด่นชัด ขรุขระ เป็นจริง เป็นสิ่งที่ไม้อาจหลีกเลี่ยงหรือจัดการได้

“อีกหนึ่งชั่วโมงค่ะ” เธอพูดหนักแน่น และเดินไปยังประตูโดยถือข้อันและถ้วยซุปไว้ในมือข้างหนึ่ง

“รอเดี๋ยว!”

เธอหันกลับมาองเขาด้วยสีหน้าที่ทั้งขึงขังและรักไคร่ เขาไม่ชอบสีหน้าแบบนี้ ไม่ชอบเลยจริงๆ

“คุณดึงผมออกมาได้สองอาทิตย์แล้วเหอ”

อีกครั้งที่เธอดูคลุมเครือและรำคาญใจ เขาจะได้อะไรต่อไปว่าสัมผัสรับรู้ด้านเวลาของเธอไม่ดีเลย “ก็ประมาณนั้น”

“ผมหมดสติไป”

“แทบตลอดเวลาเลย”

“แล้วผมกินอะไร”

เธอมองเขาอย่างพิจารณา

“ให้น้ำเกลือ” เธอพูดสั้นๆ

“น้ำเกลือหรืหรือ” เขาว่า และเธอก็เข้าใจผิดว่าอาการอึ้งด้วยความคาดไม่ถึงของเขานั้นคือความไม่รู้เรื่อง

“ฉันให้อาหารคุณทางเส้นเลือด” เธอพูด “ผ่านสายยาง นั่นเป็นที่มาของรอยพวกนั้นบนแขนคุณ” เธอมองเขาด้วยสายตาที่จู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็นเรียบเฉยและเพ่งพินิจ “คุณเป็นหนี้ชีวิตฉันนะ พอ ฉันหวังว่าคุณจะจำได้ ฉันหวังว่าคุณจะจำใส่ใจเอาไว้”

แล้วเธอก็ออกจากห้องไป

เขานอนอยู่บนเตียง เหงื่อแตกและตัวสั่นในเวลาเดียวกัน จากอีกห้องหนึ่ง ตอนแรกมีเสียงจากฮอว์กกายและฮอตลิปส์ดังมา จากนั้นก็เป็นเสียงดีเจจาก ดับเบิลยูเคอาร์พี สถานีวิทยุแห่งชินชินเนติที่ทั้งป่าเถื่อนและบ้าคลั่ง แล้วจึงเป็น เสียงผู้ประกาศที่กล่าวชื่นชมมีเดียที่ห้อยจิ้นซู บอกตัวเลข ๘๐๐ และแจ้งผู้ชม ชาวโคโลราโดที่กระหายใคร่จะได้เป็นเจ้าของมีดจิ้นซูอย่างดีหนึ่งชุด ว่าทีม โอเปอเรเตอร์เตรียมพร้อมรอสายอยู่

เธอปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งทันทีที่นาฬิกาในอีกห้องตีแปดครั้ง พร้อมกับ
ยาแคปซูลสองเม็ดและน้ำเปล่าหนึ่งแก้ว

“ในที่สุดฉันก็ได้หนังสือเล่มใหม่ของคุณมาเมื่อสองวันก่อน” เธอบอกเขามีเสียงน้ำแข็งดังกรังกรังอยู่ในแก้ว เป็นเสียงที่ยั่วให้คลั่ง “ลูกของมิสเซอร์ฉันชอบมากเลย...มันดีพๆ กับเล่มอื่นๆ ดีกว่า! ดีที่สุดด้วย!”

“ฉันรู้ว่าเธอจะต้องแต่งงานกับเอียน” เธอพูดพร้อมรอยยิ้มฟันๆ “และฉันก็เชื่อด้วยว่าเจฟฟรีย์กับเอียนจะกลับมาเป็นเพื่อนกันใหม่ในที่สุด ใช่มั้ย” แต่เธอก็พูดต่อในทันทีว่า “ไม่ อย่าบอกนะ! ฉันอยาการู้เอง ฉันพยายามยัดเวลาอ่านมันให้นานที่สุด ดูเหมือนว่าต้องใช้เวลานานเหลือเกินกว่าเล่มใหม่จะออกเล่มอเล่ย์”

“ได้โปรดเถอะ คุณวิลค์ส์ อาการปวดมัน...”

เธอส่งแก้วน้ำให้เขา มันเย็นและมีความชื้นเกาะพร่าเป็นเม็ด เธอถือ

ยาแคปซูลไว้ แคปซูลในมือเธอเป็นกระแสน้ำ ส่วนเธอคือดวงจันทร์ และเธอก็พากระแสน้ำให้หลากท่วมท้นไม่ เธอเอายามาที่ปากของเธอ ซึ่งเขาก็อ้ารับทันที...แล้วเธอก็ยังไว้

“ฉันถือวิสาสะตรวจดูกระเป๋าสองใบเล็กของคุณ คุณไม่ว่าอะไรใช่ไหม”

“ไม่ ไม่ ไม่เลย ยานั่น...”

เม็ดเห็บบนหน้าผากของเธอให้ความรู้สึกร้อนและเย็นสลับกัน นี่เขากำลังจะกรีดร่องออกมาหรือเปล่า เขาคิดว่าบางทีอาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้

“ฉันเห็นต้นฉบับอยู่เรื่องหนึ่งในนั้น” เธอว่า เธอถือยาแคปซูลไว้ในมือขวา ซึ่งเธอค่อยๆเอียงจนยาวร่วงลงไปมือซ้าย ดวงตาของเขาหลุดตามมันไป “ชื่อเรื่อง ‘รถชิง’ ไม่ใช่ในนิยายชุด ‘มิสเซอร์’ ฉันรู้แหละ” เธอมองเขาด้วยแววไม่ชอบใจจางๆ แต่ก็เช่นเดียวกับครั้งก่อน มันผสมผสานกับความรักเป็นสายตาแบบ *คนเป็นแม่* “ไม่มีรถยนต์ในศตวรรษที่สิบเก้า ไม่ว่าจะรถชิงหรือรถอื่น ๆ ก็ตาม” เธอหัวเราะคิกคักกับมุกตลกเล็กๆนี้ “ฉันยังถือวิสาสะเปิดอ่านผ่านๆด้วย...คุณไม่รังเกียจใช่ไหม”

“ได้โปรด” เขาตรง “ไม่เลย แต่ได้โปรดเถอะ...”

เธอเอียงมือซ้ายลง ยาแคปซูลกลิ้งมา ลังเลนิดหน่อย จากนั้นก็ร่วงกลับลงไปมือขวาของเธอพร้อมกับเสียงคลิกบอกเวลาหนึ่งนาที

“แล้วถ้าฉันอ่านมันล่ะ คุณจะรังเกียจไหมถ้าฉันอ่านมัน”

“ไม่...” กระดูของเธอแหลกละเอียด ขาของเขาเต็มไปด้วยเศษกระดูกแตกที่ให้อักเสบเป็นหนอง “ไม่หรอก...” เขาทำสิ่งซึ่งตัวเองหวังว่าเป็นการยิ้ม “ไม่เลย”

“เพราะฉันจะไม่มีวันกล้าดีทำอะไรพวกนี้ถ้าคุณไม่อนุญาต” เธอว่าอย่างจริงจัง “ฉันนับถือคุณมากเกินไปที่จะทำอย่างนั้น อันที่จริงนะ พอล ฉันรักคุณ” หน้าเธอแดงขึ้นในทันทีอย่างน่าตกใจ ยาแคปซูลเม็ดหนึ่งร่วงจากมือเธอลงบนผ้าคลุมเตียง พอลเอื้อมมือคว้ามัน แต่เธอเร็วกว่า เขาตรงออกมาแต่เธอไม่ได้สังเกต หลังจากคว่ำยาเอาไว้ได้ เธอก็เหม่อลอยอีกครั้ง และมองไปทางหน้าต่าง “จิตใจของคุณ” เธอว่า “ความคิดสร้างสรรค์ของคุณ นั่นคือสิ่งที่ฉันหมายถึง”

ด้วยความจนตรอก เพราะนั่นคือสิ่งเดียวที่เขาคิดออก เขาพูดว่า “ผมรู้คุณเป็นแฟนหมายเลขหนึ่งของผม”

คราวนี้เธอไม่ได้แค่มิชีวิตชีวาขึ้นเท่านั้น แต่เธอ *หน้าบาน* เลยทีเดียว “นั่นแหละค่ะ!” เธอร้องออกมา “นั่นแหละ ใช่เลย! และคุณไม่รังเกียจใช่ไหม”

ถ้าฉันจะอ่านมันด้วยจิตวิญญาณนั้น ใช่ไหม จิตวิญญาณของ...ของแฟนตัวยงนะ แม้ว่าฉันจะชอบหนังสือเรื่องอื่นๆ ของคุณไม่เท่าชุด *มิสเซอร์รี่* ก็ตาม”

“ไม่” เขาว่าแล้วหันกลับไป ไม่ จะเอากระดาดสดต้นฉบับนั้นไปพับหมวก
ก็ยังไม่ไหว ถ้าคุณต้องการ ขอแค่...ได้โปรด...ผมจะตายอยู่ตรงนี้แล้ว...

“คุณเป็นคนดี” เธอพูดอย่างอ่อนโยน “ฉันรู้ว่าคุณจะต้องเป็นอย่างนั้น แค่เพียงอ่านหนังสือของคุณ ฉันก็รู้ว่าคุณจะต้องเป็นคนดี ผู้ชายที่สามารถ คิดถึงมิสเซอร์ เชสเตน เริ่มจากคิดถึงเธอขึ้นมาก่อน แล้ว *เข้าชีวิต* เข้าไปในตัวเธอ ไม่สามารถเป็นอย่างอื่นไปได้”

จับพลันนิ้วของเธอก็เข้าไปอยู่ในปากเขาด้วยความใกล้ชิดจนน่าตกใจ และเป็นที่ต้อนรับแม้จะสกปรก เขาดูดยาแคปซูลจากระหว่างนิ้วเธอ แล้วกลืนมันลงไปก่อนที่จะเขย่าอะไหล่ของเขาแล้วนำมามีดไปเสียบปากเสียอีก

“เหมือนเด็กทารกเลย” เธอว่า แต่เขามองไม่เห็นเธอ เพราะดวงตาของเขายังปิดอยู่ และตอนนี้เขารู้สึกได้ถึงน้ำตาแสบๆ “แต่ก็ดี ฉันมีอะไรมากมายนักที่อยากจะถามคุณ...มีเรื่องที่ฉันอยากรู้เยอะเลยล่ะ”

สปริงของเตียงส่งเสียงเอี๊ยดเมื่อเธอลุกขึ้น

“เรามีความสุขมากที่นี่” เธอบอก และแม้ว่าความสยดสยองจะพุ่งเข้า
ฉีกกระชากหัวใจของเขา แต่พอลก็ยังไม่ยอมถอยถอยขึ้นมา

23

เขาลอยละล่องไป กระแสน้ำซัดเข้ามาและเขาก็ลอยไป เครื่องรับโทรทัศน์ในอีกห้องยังส่งเสียงต่อไปอีกสักพักแล้วจึงหยุดลง บางครั้งนาฬิกาที่บอกเวลาและเขาก็พยายามจะนับเสียงตีสั้น แต่มักหลงไปขณะกำลังนับนั่นเอง

น้ำเกลือ ผ่านสายยาง นั่นเป็นที่มาของรอยพวกนี้บนแขนคุณ

เขายืนตัวขึ้นบนคอกข้างหนึ่ง แล้วคลำหาคอมพิวเตอร์เปิดมันได้ในที่สุด เขามองแผนของตัวเองและเห็นรอยจางๆ ตรงข้อพับคอกทั้งสองข้าง รอยนั้นเป็นสีม่วงและสีเหลืองอมส้มซ้อนกันอยู่ มีรูซึ่งอุดไว้ด้วยรอยเลือดสีดำอยู่ตรงกลางรอยซ้ำๆ รอย

เขาเอนตัวกลับลงไป จ้องมองเพดานและฟังเสียงลมพัด เขาอยู่ใกล้กับจุดสูงสุดของเส้นเกรตไดวาร์ตที่แบ่งทวีปอเมริกาในช่วงกลางของฤดูหนาว เขอยุ่กับผู้หญิงคนหนึ่งที่มีความคิดไม่ปกติ ผู้หญิงที่เลี้ยงเขาด้วยหยดน้ำเกลือ

ทางเส้นเลือดระหว่างที่เขามดสติ ผู้หญิงที่ดูเหมือนจะมีภาระตุนอยู่อย่างไม่มีวันหมด ผู้หญิงที่ไม่ได้บอกใครว่าเขาอยู่ที่นี้

สิ่งเหล่านี้ล้วนสำคัญ แต่เขาเริ่มตระหนักว่าสิ่งอื่นที่สำคัญกว่า : กระแสน้ำกำลังซัดออกไปอีกครึ่ง เขาเริ่มเฝ้าระวังนาฬิกาปลุกของเธอที่อยู่ชั้นบน ยังอีกพักใหญ่ๆกว่ามันจะส่งเสียงปลุก แต่มันก็เป็นเวลาให้เขาเริ่มรอคอยให้มันมาถึง

เธอมันบ้า แต่เขาก็ต้องการเธอ

โอ้ย ฉันกำลังช่วยอย่างหนักเลย เขาคิด แล้วจ้องเพดานอย่างมิดบอด ขณะที่หยดเหงื่อเล็กๆ เริ่มรวมตัวกันบนหน้าผากเขาอีกครั้ง

๙

เช้าวันรุ่งขึ้นเธอเอาซูปมาให้เพิ่ม และบอกว่าเธออ่านสิ่งที่เธอเรียกว่า ‘หนังสือต้นฉบับ’ ของเขาไปได้สี่สิบหน้าแล้ว เธอบอกเขาว่าเธอไม่คิดว่ามันดีเท่ากับเล่มอื่นๆของเขา

“เรื่องมันตามยาก เวลากระโดดไปกระโดดมาตลอดเลย”

“เทคนิคนะ” เขาพูด ตอนนี้อยู่ตรงไหนสักแห่งระหว่างความเจ็บปวดกับความไม่เจ็บปวด จึงสามารถคิดตามสิ่งที่เธอกำลังพูดได้ดีขึ้นเล็กน้อย “เป็นเทคนิคก็เท่านั้นแหละ เนื้อเรื่อง...เนื้อเรื่องเป็นตัวกำหนดรูปแบบนะ” ด้วยวิธีที่ไม่ชัดเจนนัก เขาคาดว่าเทคนิคการเขียนแบบนี้อาจจะถึงความสนใจหรือจับใจเธอได้ พระเจ้าทรงทราบว่าเขาได้สร้างความประทับใจแก่ผู้เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการของนักเขียนที่เขาเคยไปร่วมบรรยายด้วยเป็นครั้งคราวสมัยที่ยังหนุ่มกว่านี้ “จิตใจของเด็กหนุ่มคนนั้น คุณก็เห็นแล้วว่ากำลังสับสนและดังนั้น...”

“ใช่! เขาสับสนอย่างหนัก และนั่นก็ทำให้เขาน่าสนใจน้อยลง ไม่ใช่ไม่น่าสนใจนะ ฉันแน่ใจว่าคุณไม่มีทางสร้างตัวละครที่ไม่น่าสนใจได้หรอก แต่น่าสนใจน้อยลง แล้วยังคำหยาบอีก! ใช้คำหยาบคำเว้นคำเลย! มัน...” เธอหยุดคิดขณะป้อนซูปให้เขาโดยอัตโนมัติ และเช็ดปากเขาเวลาที่มีน้ำซูปไหลออกมาโดยแทบไม่ต้องมองดูเลย แบบเดียวกับพนักงานพิมพ์ดีดมากประสบการณ์แทบไม่มองแป้นพิมพ์ เขาจึงเกิดความเข้าใจได้ไม่ยากว่า เธอเป็นพยาบาลมาก่อน ไม่ใช่หมอ อ้อ ไม่หรอก พวกหมอไม่มีทางรู้ว่าน้ำซูปจะไหล

ออกมาตอนไหน หรือคาดการณ์ว่ามันจะไหลไปทางไหนได้อย่างแม่นยำขนาดนี้
นี่ถ้าพยากรณ์อากาศเกี่ยวกับพายุลูกนั้นแม่นยำได้สักครึ่งของที่แอนนี่
วิลค์ส ทำงานของเธอละก็ ฉันคงไม่ต้องมาติดแหง็กอยู่อย่างนี้หรอก เขาคิด
ด้วยความขมขื่น

“ไม่มี ความเป็นผู้ดี เอาเสียเลย!” เธอร้องขึ้นมาในทันใด สะดุ้งและ
เกือบทำซูปบาร์เลย์เนื้อหกลีไปหน้าชาวชิตที่กำลังแหงนขึ้นของเขา

“ใช่” เขาพูดอย่างอดทน “ผมเข้าใจความหมายของสิ่งที่คุณพูดนะ
แอนนี่ เป็นเรื่องจริงที่โทนี่ โบนาซาโร ไม่มีความเป็นผู้ดี เขาเป็นแค่เด็กสลัม
ที่พยายามจะถีบตัวเองออกมาจากสิ่งแวดล้อมที่ย่ำแย่ คุณก็เห็น แล้วคำ
พวกนั้นนะ...ใครๆก็ใช้คำพวกนั้นใน...”

“พวกเขา ไม่ได้ใช่!” เธอว่า พลังส่งสายตาปราชญ์มายังเขา “คุณคิดว่า
ฉันทำยังไงตอนไปที่ร้านขายอาหารสัตว์ในเมือง คุณคิดว่าฉันพูดอะไรหรือ
‘เอาละโทนี่ เอาอาหารหมูห่าเหวนั่นมาให้ฉันดูหนึ่ง แล้วก็ข้าวโพดสำหรับ
วัวบ้างนั่นด้วยอีกถุง แล้วก็เพื่อเห็นแก่พระเจ้า ขอยาแก้เห็บในหูด้วย’ ฉันรี
แล้วคุณคิดว่าเขาจะพูดกับฉันว่าอย่างไร ‘คุณแม่งทำโคตรถูกเลยอะ แอนนี่
ที่ตรงมาร้านนี้’ อย่างนั้นหรือ”

เธอมองหน้าเขา ใบหน้าเธอตอนนี้เหมือนท้องฟ้าที่ทอร์นาโดพร้อมจะ
ก่อตัวขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้ เขาถอนลงด้วยความหวาดกลัว ถ้วยซูปเอียงอยู่ในมือ
ของเธอ แล้วซูปก็หยดลงบนผ้าคลุมเตียงหนึ่งหยด จากนั้นก็สองหยด

“แล้วฉันก็เดินไปตามถนน ไปที่ธนาคาร แล้วก็บอกกับคุณนายโบลิง-
เจอร์ว่า ‘เฮ้ เช็คคิเปอร์ต แล้วแกก็ควรจะเอาเงินห้าสิบดอลลาร์เวอร์นั้น
มาให้ฉันให้แม่งเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ด้วย’ รี คุณคิดว่าตอนที่พวกเขาจับฉัน
ขึ้นไปอยู่ในคอกให้กรที่เดนม...”

ซูปเนื้อสีขุนไหลเป็นทางลงไปในผ้าคลุมเตียง เธอมองดูมันแล้วก็มอง
ดูเขา แล้วใบหน้าเธอก็บิดเบี้ยว “นั่นไง! ดูสิว่าคุณทำให้ฉันทำอะไรลงไป!”

“ผมเสียใจ”

“ก็! แน่! สิ!” เธอกรีดร้องและปาถ้วยซูปไปตรงมุมห้องจนมันแตกเป็น
เสี่ยงๆ ซูปกระจายเปรอะผนัง เขาอ้าปากค้าง

แล้วเธอก็สงบลง ได้แต่นั่งอยู่ตรงนั้นสักประมาณสามสิบวินาทีได้
ระหว่างนั้นหัวใจของพอล เซลดอน เหมือนจะหยุดเต้นไปแล้ว

เมื่อเวลาผ่านไปพักหนึ่ง เธอรู้สึกตัวขึ้นเล็กน้อย แล้วก็หัวเราะคิกออกมา
แบบไม่มีปี่ขลุ่ย

“ฉัน *ของขึ้นนะ*” เธอว่า

“ผมเสียใจ” เขาพูดออกไปผ่านลำคอที่แห้งผาก

“คุณ *ควรนะ*” หน้าเธอคลายความเครียดลงอีกครั้ง เธอจ้องมองผนังด้วยความหงุดหงิด เขาคิดว่าเธอจะกลับไปสติหลุดอีก แต่เธอกลับถอนหายใจและยกวางหนาเทอะทะของตัวเองขึ้นจากเตียง

“คุณไม่มีความจำเป็นใดๆ ต้องใช้คำพรรคนั้นในหนังสือชุด *มิสเซอร์รี่* เพราะพวกเขาไม่ใช่คำแบบนั้นกันในสมัยนั้น ยังไม่มีใครคิดมันขึ้นไปด้วยซ้ำไป ยุคสมัยของสัตว์ย่อมต้องการคำของสัตว์ ฉันคิดว่าอย่างนั้น แต่นั่นเป็นยุคสมัยที่ดีกว่านี้ คุณควรเขียนชุด *มิสเซอร์รี่* ของคุณต่อไปนะพอละ ฉันพูดอย่างจริงจังในฐานะแฟนอันดับหนึ่งของคุณ”

เธอเดินไปยังประตูแล้วมองกลับมาที่เขา “ฉันจะเอาหนังสือต้นฉบับของคุณกลับไปใส่ไว้ในกระเป๋าทามเดียมและอ่านเรื่อง *ลูกของมิสเซอร์รี่* ให้จบ ฉันอาจจะกลับไปอ่านอีกเรื่องนั้นที่หลังก็ได้ ตอนที่อ่านเรื่องนี้จบแล้ว”

“ไม่ต้องอ่านหรอก ถ้ามันทำให้คุณโมโห” เขาพูดและพยายามส่งยิ้มให้ “ผมไม่อยากให้คุณโมโห ผมต้องพึ่งพาคุณ คุณรู้”

เธอไม่ยิ้มตอบเขา “ใช่แล้ว” เธอพูด “คุณต้องพึ่งฉัน คุณต้องพึ่งฉันไม่ใช่รี พอล”

แล้วเธอก็ออกไป

กระแสน้ำซัดออกไปแล้ว ท่อนไม้ปรากฏขึ้นอีกครั้ง เขาเริ่มรอให้นาฬิกาตีสองครั้ง เสียงนาฬิกาตีดังขึ้น เขาถอนเอาหมอนหนุนหลัง ดาจับจ้องไปที่ประตู เธอเดินเข้ามาโดยสวมผ้ากันเปื้อนทับเสื้อคาร์ดิแกนและกระโปรงตัวหนึ่งของเธอ ในมือข้างหนึ่งเธอถือถังน้ำทำความสะอาดพื้นมาด้วย

“ฉันว่าคุณน่าจะอยากได้ยาเฮงซวยของคุณนะ” เธอพูด

“ใช่แล้ว ได้โปรดเถอะ” เขาพยายามส่งยิ้มประจบประแจงให้เธอ จนรู้สึกเลอะอายขึ้นมาอีกครั้ง เขารู้สึกขยะแขยงตัวเอง เหมือนเป็นคนแปลกหน้า

“ฉันมีมันอยู่” เธอบอก “แต่ก่อนอื่นฉันต้องทำความสะอาดคราบเลอะเทอะตรงมุมห้องก่อน คราบเลอะเทอะที่ *คุณ* ทำไว้ คุณต้องรองจนกว่าฉันจะทำเสร็จ”

เขานอนบนเตียงโดยขาสองข้างมีสภาพเหมือนกับกิ่งไม้หักอยู่ใต้ผ้าคลุมเตียง เหนือเย็นๆ ไหลลงมาตามใบหน้าเป็นสายเล็กๆ อย่างเชื่องช้า เขานอนมองเธอเดินเข้าไปที่มุมห้องและวางถังน้ำลง จากนั้นก็หยิบเอาเศษขนมออกไปทิ้งและกลับเข้ามาใหม่ คุณเข่าลงข้างๆ ถังน้ำและจุ่มมือลงไปควานหยิบผ้าชีวรีชุบน้ำออกมาบิดน้ำออก แล้วเริ่มขัดคราบขุบแห้งๆ ออกจากผนัง เขานอนมองไปเรื่อย จนในที่สุดตัวเขาก็เริ่มสั่น และอาการสั่นนั้นก็ทำให้ความเจ็บปวดรุนแรงขึ้น แต่เขาก็ทำอะไรไม่ได้ ครั้งหนึ่งเธอหันมาเห็นเขานอนตัวสั่นและทำผ้าปูที่นอนเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ เธอช่วยเขาด้วยการส่งยิ้มรู้ทันมาชนิดที่ทำให้เขาอาจฆ่าเธอได้ง่ายๆ “ขุบแห้งติดเป็นคราบเลย” เธอพูดพร้อมกับหันหน้ากลับไปมุมห้อง “ฉันเกรงว่าฉันจะใช้เวลาสักพักเลยละ พอล”

เธอขัดจนคราบน้ำนั้นค่อยๆ เลือนหายไปจากผนังปูนอย่างช้าๆ แต่เธอยังคงจุ่มผ้าลงไป หยิบมันขึ้นมาบิด ขัด แล้วก็ทำกระบวนการทั้งหมดซ้ำอีก เขามองไม่เห็นหน้าเธอ แต่ความคิด-ความแน่ใจว่าเธอหลุดโลกไปแล้ว และอาจขัดผนังต่อไปเป็นชั่วโมงๆ นั้นทรมานใจเขา

ในที่สุด ก่อนที่นาฬิกาจะตีอีกครั้ง บอกเวลาบ่ายสองโมงครึ่ง เธอก็ลุกขึ้นและทิ้งผ้าชีวรีลงในน้ำ จากนั้นเธอก็หิ้วถังน้ำออกไปจากห้องโดยไม่พูดอะไร เขาอนบนเตียง เงยหูฟังเสียงไม้กระดานลั่นเอี้ยดอาดซึ่งบ่งชี้เส้นทางที่ร่างหนักที่บตันของเธอเดินผ่าน ฟังเสียงเธอเทน้ำออกจากถัง และอย่างไม่น่าเชื่อ เสียงของก๊อกน้ำที่เธอเปิดเติมเข้ามาอีก เขาเริ่มร้องไห้โดยปราศจากเสียง กระแสน้ำไม่เคยขัดออกไปไกลขนาดนี้ เขามองไม่เห็นอะไรนอกจากพื้นโคลนที่กำลังแห้งเหือด และท่อนไม้แตกหักซึ่งทอดเงาอันเลี้ยหายชั่ววินาทีใด

เธอกลับเข้ามาและยืนอยู่ตรงหน้าประตูครัวหนึ่ง สังเกตใบหน้าอันเปียกชุ่มของเขาด้วยสายตาที่เข้มงวดผสมผสานกับความรักของคนที่นับแม่ตามเคย จากนั้นสายตาเธอก็เบนไปตรงมุมห้องซึ่งไม่มีร่องรอยคราบขุบที่สาดมาหลงเหลืออยู่แล้ว

“ทีนี้ฉันต้องล้างมัน” เธอว่า “ไม่อย่างนั้นขุบจะทิ้งรอยหมองเอาไว้ ฉันต้องทำทั้งหมดนี้ ต้องทำทุกอย่างให้ถูกต้อง การอยู่คนเดียวอย่างทีฉันอยู่ไม่ใช่ข้ออ้างที่จะทำอะไรลงๆ ได้ แม่ของฉันมีคติดอยู่ข้อหนึ่งนะ พอล และฉันก็ดำเนินชีวิตตามนั้น ‘ลองได้สกปรกสักครั้ง ก็จะไม่มีความสะอาดได้’ เธอเคยบอกไว้”

“ได้โปรดเถอะ” เขาคราง “ได้โปรดเถอะครับ ความเจ็บนี้มัน ผม

จะตายอยู่แล้ว”

“ไม่ คุณไม่ตายหรอก”

“ผมจะร้อง” เขาพูด และเริ่มร้องให้ดังขึ้น การร้องยิ่งสร้างความเจ็บปวด
ขาของเขาเจ็บและหัวใจของเขาก็เจ็บด้วย “ผมห้ามมันไม่ได้ด้วยนะ”

“นั่นก็ร้องไป” เธอพูด “แต่จำไว้ว่าคุณเป็นคนทำเรื่องวุ่นวายนี้ ไม่ใช่ฉัน
มันไม่ใช่ความผิดของใครนอกจากของคุณเอง”

จะด้วยวิธีใดก็ตาม เขายังคับตัวเองไม่ให้ร้องออกมาจนได้ เขามองดูเธอ
จุ่มน้ำ บิด และล้าง จุ่มน้ำ บิด และล้าง ในที่สุด เมื่อนาฬิกาซึ่งเขาเดาว่า
จะอยู่ในห้องรับแขกเริ่มตีสามครั้ง เธอก็ลุกขึ้นแล้วหยิบถังน้ำขึ้นมา

เธอกำลังจะออกไปแล้วตอนนี้ เธอกำลังจะออกไป และฉันจะได้ยิน
เสียงเธอเทน้ำลงไปในซิงค์ บางทีเธออาจจะไม่กลับมาอีกหลายชั่วโมง เพราะ
บางทีเธออาจจะยังลงโทษฉันไม่จบ

แต่แทนที่จะออกไป เธอกลับเดินมาที่เตียงแล้วล้วงลงไปใกระเป๋
ผ้ากันเปื้อน เธอหยิบยาแคปซูล ไม่ใช่แค่สองเม็ด แต่สามเม็ดออกมา

“นี่ค่ะ” เธอพูดอย่างอ่อนโยน

เขารับความมันเข้าปาก และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นก็เห็นเธอกำลังยกถังน้ำ
พลาสติกสีเหลืองสำหรับทำความสะอาดพื้นตรงมาทางเขา มันจุเต็มครรถ
สายตาของเขาเหมือนพระจันทร์ที่กำลังตก น้ำสีเทาๆ กระฉอกออกจากขอบถึง
ลงมาบนผ้าคลุมเตียง

“กลืนมันลงไปด้วยไอนี้สิ” เธอพูด เสียงยังคงอ่อนโยนเหมือนเดิม

เขาจ้องเธอ จ้องเธอเขม็งไม่ว่างตา

“ทำสิ” เธอพูด “ฉันรู้ว่าคุณกลืนมันลงไปแล้วแบบต่างๆ ได้ แต่ได้โปรด
เชื่อเถอะเมื่อฉันบอกว่าฉันสามารถทำให้มันกลับขึ้นมาใหม่ได้ ถึงยังงั้นมันก็แค่
น้ำล้างผนัง มันไม่ทำให้คุณเป็นอะไรหรอก”

เธอชะโงกตัวเหนือร่างเขาเหมือนกับหินก้อนใหญ่ ถังน้ำเอียงเล็กน้อย
จนเขามองเห็นผ้าชีวรี่ซึ่งบิดตัวอย่างช้าๆ อยู่ในส่วนลึกสีดำมืด เหมือนของ
ที่จมน้ำ เขามองเห็นคราบสบู่เป็นชั้นบางๆ อยู่ด้านบน ส่วนหนึ่งของตัวเขา
ร้องคราง แต่ไม่มีส่วนใดในตัวเขาที่ลั้งเล เขาตีมันลงไปด้วยรวดเร็ว ชะยา
ลงไป รสชาติในปากเขาเหมือนครั้งที่แม่ของเขาสั่งให้เขาแปรงฟันด้วยสบู่

ท้องของเขาลั่นโครกคราก และเขาก็ทำเสียงอู้อ้อออกมา

“เป็นฉันจะไม่อ้วกมันออกมานะพอล จะไม่มียาอีกจนกว่าจะสามทุ่ม
คืนนี้”

คราวนี้

กระแสน้ำยังคงซัดเข้ามาและเขาก็อาจจะกลับไปนอนได้แล้ว *อยาก* จะกลับไปนอนได้แล้ว *ทว่า*เขาต้องอดทนพบนถึงสถานการณ์อันพิสดารที่เกิดขึ้นนี้

ในขณะที่เขายังคงสามารถคิดอะไรแบบเป็นเหตุเป็นผลได้อยู่

สิ่งที่แย่ที่สุดที่เขาค้นพบคือ เขาไม่ยากคิดถึงมันแม้ขณะที่เขาสามารถทำได้ แม้ในยามที่เขารู้ว่าเขาไม่สามารถทำให้สถานการณ์นี้สิ้นสุดลงโดยไม่ต้องครุ่นคิดถึงมัน จิตใจของเขาได้แต่พยายามผลักไสไล่ส่งมันออกไป เหมือนเด็กผลักอาหารออกไปแม้จะมีคนบอกว่าแกไม่สามารถลุกไปจากโต๊ะได้จนกว่าจะกินเสร็จก็ตาม

เขาไม่อยากจะคิดถึงมัน เพราะลำพังแค่อายุ กับมันก็ยากพอแล้ว เขาไม่ต้องการคิดถึงมัน เพราะเมื่อไหร่ที่คิด ภาพอันไม่น่าอภิรมย์ก็จะแทรกเข้ามาท่าทางตอนที่เธอหลุดโลก ลักษณะที่เธอทำให้เขาคิดถึงรูปเคารพและก้อนหิน และตอนนี้ก็ภาพตอนที่ถึงน้ำพลาสติกทำความสะอาดพื้นสีเหลืองที่พุ่งตรงใส่หน้าเขาเหมือนพระจันทร์ตก การคิดถึงสิ่งเหล่านั้นจะไม่ช่วยเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ของเขา ที่จริงมันแย่กว่าไม่คิดอะไรเลยด้วยซ้ำ แต่ครั้งใดที่เขาหวนกลับไปคิดถึงแอนนี่ วิลค์ส และสถานะของเขานี้ในบ้านของเธอ ความคิดเหล่านั้นก็จะเข้ามาเบียดแซงความคิดอื่นๆไปหมด หัวใจของเขาจะเริ่มเต้นเร็วจนเกินไป ส่วนใหญ่เป็นเพราะความหวาดกลัว แต่บางส่วนเป็นเพราะความอับอายด้วย เขามองเห็นตัวเองเตะริมฝีปากลงไปทีชอบดังทำความสะอาดพื้นสีเหลืองนั้น มองเห็นน้ำล้างผนังที่มีคราบสบู่ลอยเป็นชั้นและผ้าชีวี่ที่ลอยอยู่ในนั้น เขามองเห็นทุกอย่างที่ว่า แต่ก็ยังดื่มมันเข้าไปอยู่ดีโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย เขาจะไม่มีวันบอกเรื่องนี้กับใคร สมมุติว่าเขาได้ออกไปจากที่นี่นะ และเขาคาดว่าเขาอาจพยายามโกหกเรื่องนี้กับตัวเองได้ แต่เขาจะไม่มีทางทำได้หรอก

แต่กระนั้น จะทราบหรือ (และเขาก็ทราบ) เขาก็ยังคงอยากมีชีวิตอยู่ คิดสิคิด ให้ตายสิ! พระเจ้า นี่แกปอดจนไม่อาจแม้แต่จะพยายามแล้ว
นี่รี

ไม่หรอก แต่ก็เกือบจะปอดขนาดนั้นแล้วละ

แล้วความคิดอันแปลกประหลาดผสมความโกรธก็ผุดขึ้นมาในหัวเขา : เธอไม่ชอบนิยายเรื่องใหม่ก็เพราะเธอโง่เกินกว่าจะเข้าใจว่ามันจะสื่ออะไร

ความคิดนี้ไม่ใช่แค่ประหลาดเท่านั้น ภายใต้สถานการณ์ขณะนี้ ความรู้สึกที่เธอมีต่อ รตชิง นั้นไม่ได้มีความสำคัญอะไรเลย แต่การคิดถึงสิ่งที่เธอพูดอย่างน้อยก็เป็นหนทางใหม่ และการรู้สึก โกรธ เธอก็ดีกว่าการรู้สึกกลัวเธอ ดังนั้นเขาจึงคิดตามแนวโน้มต่อไปด้วยความกระตือรือร้นอยู่บ้าง

โง่เกินไปรี ไม่ใช่หรอก แนวโน้มเกินไปต่างหาก ไม่ใช่แค่ไม่เต็มใจจะเปลี่ยน แต่เป็นอริกับความคิดที่จะเปลี่ยนเลยละ

ใช่แล้ว และแม้ว่าเธออาจจะคลั่งไคล้เขา การประเมินของเธอต่อผลงานของเขาแตกต่างมากมายจากคนอื่น ๆ นับแสน ๆ คนทั่วประเทศ—ซึ่งเก้าสิบเปอร์เซ็นต์เป็นผู้หญิงที่แทบจะทนรออ่านเรื่องตอนใหม่หนาห้าร้อยหน้าเกี่ยวกับชีวิตอันแสนวุ่นวายของทารกที่ถูกพ่อแม่ทิ้งซึ่งก้าวขึ้นมาแต่งงานกับขุนนางแห่งอาณาจักรไมไหวหรือเปล่า เปล่า ไม่ใช่เลย พวกเขาต้องการมิสเซอร์รี่ มิสเซอร์รี่แล้วก็มีมิสเซอร์รี่ ทุกครั้งที่เขาเว้นช่วงไปสักปีหรือสองปีเพื่อเขียนนิยายเรื่องอื่นๆ ลักเรื่อง ซึ่งเป็นผลงานที่เขาถือว่าเป็นแนว ‘จริงจัง’ ของเขาด้วยความแน่ใจในตอนแรก จากนั้นก็เป็นความหวัง และในที่สุดท้ายก็เป็นความสิ้นหวังอย่างรุนแรง จดหมายประท้วงจากผู้หญิงเหล่านั้นจะถาโถมมาหาเขา หลายคนลงชื่อตัวเองว่า ‘แฟนอันดับหนึ่งของคุณ’ น่าเสียดายในจดหมายเหล่านั้นมีหลายหลากตั้งแต่รุนแรงถึงลบถ่ม (อย่างไรก็ตาม นี่เป็นประเภทที่ทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดที่สุด) ไปจนถึงตำหนิ และโกรธแค้นที่ แต่ข้อความก็มักจะเป็นแบบเดียวกัน นั่นคือ ‘นี่ไม่ใช่สิ่งที่ฉันคาดหวัง นี่ไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการ ได้โปรดกลับไปเขียนมิสเซอร์รี่ต่อเถอะ ฉันอยากรู้จริงๆ ว่ามิสเซอร์รี่กำลังทำอะไรอยู่’ เขาสามารถเขียนนิยายอย่างใดที่เขาไฟ เทลล์ผู้บริสุทธิ์ ความเดือดดาลในกระแสเสียง ฉบับสมัยใหม่ได้ แต่มันจะไม่มีคามหมายอะไรเลย พวกเขาจะยังคงต้องการมิสเซอร์รี่ มิสเซอร์รี่ มิสเซอร์รี่

เรื่องมันตามยาก...เขาไม่น่าสนใจ...และก็มีคำหยาบด้วย!

ความโกรธปะทุขึ้นอีกแล้ว เขาโกรธความดื้อรั้นต้นทึบของเธอ โกรธที่เธอสามารถลักพาตัวเขามาได้ ชังเขาเป็นนักโทษอยู่ที่นั่น บังคับให้เขาเลือกระหว่างดื่มน้ำล้างผนังสกรปรกจากถังทำความสะอาดหรือทนเจ็บปวดทรมานจากขาที่หักของเขา และนอกจากนั้น เหนือสิ่งอื่นใด ยังบังอาจ วิพากษ์วิจารณ์งานที่ดีที่สุดที่เขาเคยเขียนมาอีกด้วย

“ไปไกลๆ เลย แล้วก็คำหยาบที่คุณพกดิตตัวด้วย” เขาพูด แล้วก็รู้สึกดีขึ้นอีกครั้งขึ้นมาทันใด รู้สึกเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง แม้เขาจะรู้ว่าการกบฏนี้มันช่างจืดจาง น่าเวทนา แล้วก็ไม่มีคามหมายอะไรเลยก็ตาม = เธออยู่ในโรงนาที่ซึ่งเธอไม่มีทางได้ยินเขา และกระแสน้ำก็ซัดเข้ามาท่วมท้นไม่แตกๆ หักๆ นั้นอย่างปลอดภัย แต่ถึงกระนั้น...

เขาจำได้ว่าเธอเข้ามาในห้องนี้ ไม่ยอมให้เขาแคปซูลเขา บังคับให้เขาอนุญาตให้เธออ่านต้นฉบับเรื่อง *รถชิง* เขารู้สึกได้ถึงคามอับอายและความขายหน้าที่ถูกขึ้นมาจนใบหน้าร้อนผ่าว แต่ตอนนี้มันผสมผสานความ *โกรธ* จริงๆ อยู่ด้วย มันลุลกลามจากสะเก็ดไฟเล็กๆ กลายเป็นเปลวไฟน้อยๆ ที่

ซ่อนอยู่ข้างใต้ เขา *ไม่เคย* เอาต้นฉบับให้ใครดูก่อนที่จะจะได้อ่านพิสูจน์อักษร แล้วพิมพ์ตีพิมพ์ใหม่อีกครั้ง *ไม่เคยเลย* ไม่เคยแม้กระทั่งโปรซ์ ซึ่งเป็นเอเจนต์ของเขา *ไม่เคย* ทำอะไรละ เขาไม่แม้แต่...

ชั่วขณะหนึ่งความคิดของเขาหยุดชะงักโดยสิ้นเชิง เขาได้ยินเสียงวู่วิ่งมอๆ แ่ววอยู่ไกลๆ

ทำไมละ เขาไม่แม้แต่จะทำสำเนา มันจนกว่าร่างที่สองจะเสร็จ

สำเนาต้นฉบับของเรื่อง *รถชิง* ซึ่งตอนนี้อยู่ในความครอบครองของแอนนี่ วิลค์ส นั่น ที่จริงแล้วเป็นฉบับเดียวที่มีอยู่ในโลก เขาเผาทิ้งไปแล้ว แม้กระทั่งกระดาษโน้ต

สองปีของการทำงานหนัก เธอไม่ชอบมัน แล้วเธอก็คลั่ง

มิสเซอร์รี่คือเรื่องที่เธอชอบ มิสเซอร์รี่คือ *ตัวละคร* ที่เธอชอบ ไม่ใช่ไฮ้โจรสโมยรพุดภาษาสเปนที่ชอบพูดคำหยาบจากย่านคนสเปนในฮาเร็ม

เขาจำได้ว่าเคยคิดว่า *จะเอากระดาษต้นฉบับนั้นไปพบหมวกก็ได้ ถ้าคุณต้องการ ขอแค่...ได้โปรดเถอะ...*

ความโกรธและความอับอายผุดขึ้นมาอีกครั้ง ปลุกความปวดตบๆ ที่ขาของเธอให้ตื่นขึ้น ไข้แล้ว งาน ความภาคภูมิใจที่มีต่องาน คุณค่าของตัวเอง... ทั้งหมดนี้มันจางหายไปในเงาของตะเกียงวิเศษที่ปรากฏขึ้นในยามที่ความเจ็บปวดรุนแรงได้ที่ การที่เธอจะทำแบบนั้นกับเขา การที่เธอ *ทำได้* ทั้งที่เกือบตลอดเวลาที่เป็นผู้ใหญ่ เขาคิดว่าคำว่า *นักเขียน* คือนิยามที่สำคัญที่สุดของตัวเอง ทำให้เธอดูเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายถึงขีดสุด เป็นสิ่งที่เขาต้องหนีไปให้พ้น เธอคือรูปนูนชายอย่างแท้จริง และถ้าเธอไม่ฆ่าเขา เธอก็อาจจะฆ่าสิ่งที่อยู่ในตัวเขา

ตอนนี้เขาได้ยินเสียงร้องเล็กแหลมอันพลุ่งพล่านของหนูตัวนั้น เธอคิดว่าเขาคงจะรังเกียจ แต่เขาคิดว่ามิสเซอร์รี่เป็นชื่อที่เยี่ยมมากสำหรับหนู เขาจำได้ถึงตอนที่เธอเลียนแบบมัน วิธีการที่เธอร่ำรมิฝีปากบนขึ้นไปถี่จุมูก แก้มของเธอดูเหมือนจะแบนลง และชั่วขณะนั้นเธอก็ ดูเหมือนหนูเอาเสียจริงๆ **อู๊ด! อู๊ด!**

จากโรงนา มีเสียงเธอดังมา “ฮูววว เจ้าหนู เจ้าหนู เจ้าหนู!”

เขาเอนตัวลง วางแขนพาดเหนือดวงตาและพยายามจะยึดเหนี่ยวความโกรธนั้นไว้ เพราะว่าความโกรธจะทำให้เขารู้สึกกลัว ชายที่กล้าหาญย่อมสามารถคิดได้ ชายตาขาวทำไม่ได้

ที่นี่มีผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเคยเป็นนางพยาบาลมาก่อน เขาแน่ใจในเรื่องนั้น ตอนนี้เธอยังเป็นพยาบาลอยู่หรือเปล่า ไม่หรอก เพราะเธอไม่ได้ออกไปทำงาน

มันทำให้เธอถึงไม่ได้ประกอบอาชีพนั้นแล้วละ มันก็ดูจะชัดเจนอยู่ อะไรๆ ของเธอดูไม่ค่อยถูกต้องนัก มีหลายอย่างผิดที่ผิดทาง ถ้าเขาเห็นมันได้อย่างชัดเจน แม้ว่าจะมองผ่านความเลือนรางของความเจ็บปวดที่ครอบงำเขาอยู่ บรรดาเพื่อนร่วมงานของเธอก็ต้องเห็นได้ชัดเจนแน่ๆ

และเขายังมีข้อมูลเพิ่มเติมอีกเล็กน้อยที่ทำให้พ้นธงได้ว่าเธอไม่ปกติ ใหญ่มาก ขนาดไหนไม่ใช่หรือ เธอลากเขาออกมาจากซากรถ และแทนที่จะโทร.หาตำรวจหรือเรียกรถพยาบาล เธอกลับพาเขามาอยู่ในห้องพักแขกของเธอ ต่อสายน้ำเกลือเข้าเส้นเลือดที่แขนของเขา และโหลดยาได้ป้อนเข้าร่างกายของเขา ด้วยปริมาณที่มากพอ จนทำให้เขามีอาการที่เธอเรียกว่าการถดถอยของการหายใจอย่างน้อยหนึ่งครั้ง เธอไม่ได้บอกใครว่าเขาอยู่ที่นี้ และถ้าป่านนี้เธอยังไม่ได้บอก ก็หมายความว่าเธอไม่คิดจะบอก

เธอจะทำอย่างเดียวกันนี้ใหม่ ถ้าคนที่เธอดึงออกมาจากซากรถคือ ตาสีตาสาลักคน ไม่ ไม่ เธอไม่คิดว่าจะเป็นอย่างนั้น เธอเก็บเขาไว้เพราะเขาคือพอล เซลดอน และเธอ...

“เธอคือแฟนอันดับหนึ่งของฉัน” พอลพิมพ์ แล้วพาดแขนเหนือตาของตัวเอง

ความทรงจำอันเลวร้ายผุดขึ้นมาตรงนั้นในความมืด แม่พาเขาไปที่สวนสัตว์บอสตัน และเขากำลังมองไปยังนกตัวใหญ่ยักษ์ มันมีขนที่สวยงามที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมา เป็นสีแดงสลบสีม่วงและสีน้ำเงินเข้ม...และมีดวงตาที่เศร้าที่สุด เขาถามแม่ว่านกมาจากไหน และเมื่อเธอตอบว่าแอฟริกา เขาก็เข้าใจได้ว่าชะตากรรมของมันคือต้องตายอยู่ในกรงที่มันอยู่ ห่างไกลจากที่ไหนก็ตามที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้ แล้วเขาก็ร้องไห้ แม่ซื้อไอศกรีมโคนมาให้และเขาก็หยุดร้องไปพักหนึ่ง จากนั้นเขาก็คิดถึงเรื่องนี้ใหม่และเริ่มร้องไห้อีก จนเธอต้องพาเขากลับบ้าน ระหว่างทางที่นั่งรถรางกลับไปเมืองลินน์ แม่บอกว่าเขาขี้แยเหมือนเด็กผู้หญิง

ขนของมัน ตาของมัน

ความปวดตื้อๆ ในขาของเขาเริ่มกลับมาอีกแล้ว

ไม่ ไม่ ไม่

เขาคดข่วงของข้อศอกแนบดวงตาแน่นขึ้น เขาได้ยินเสียงตื้อๆ ดังเป็นจังหวะจากในโรงนา ซึ่งแน่ละ เขาไม่สามารถบอกได้ว่ามันเป็นเสียงอะไร แต่ในจินตนาการของเขา

(จิตใจของแก ความคิดสร้างสรรค์ของแก นั่นคือสิ่งที่ฉันหมายถึง)

เขาสามารถมองเห็นเธอต้นมดหญ้าแห้งออกจากห้องใต้หลังคาด้วยสัน
รองเท้าบู๊ตของเธอ เห็นมันหล่นลงมาบนพื้นโรงนา

แอฟริกา นกนั้นมาจากแอฟริกา จาก...

จากนั้นก็ตัดมันขาดออกเหมือนมีดคมๆ สักเล่ม เสียงหูดหงิดแทบ
จะเป็นกรี๊ดร้องของเธอก็ดังมา คุณคิดอย่างนั้นรี ตอนที่พวกเขาเอาฉันขึ้นขึ้นไป
อยู่ในคอกให้การที่เดน...

ขึ้นไปอยู่ในคอกให้การ ตอนที่พวกเขาเอาฉันขึ้นไปอยู่ในคอกให้การ
ที่เดนเวอร์

คุณสาบานหรือไม่ว่าจะพูดความจริง ความจริงทั้งหมด และไม่มีสิ่งใด
นอกจากความจริง เพื่อพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือคุณ

(“ฉันไม่รู้ว่าเขาได้มันมาจากที่ไหน”)

ฉันสาบาน

(“เขาจดบันทึกเรื่องอะไรพรรคนี้เสมอ”)

บอกชื่อของคุณมา

(“ไม่มีใครในครอบครัวฝั่งฉันที่มีจินตนาการแบบเขา”)

แอนนี่ วิลค์ส

(“ช่างมีชีวิตชีวานัก!”)

ฉันชื่อแอนนี่ วิลค์ส

เขาอยากให้เราพูดมากกว่านั้น เธอไม่ยอมพูด

“เร็วเข้าลิ” เขาพิมพ์ว่า แชนยังคงพาดอยู่เหนือดวงตา วิธีนี้ทำให้เขาใช้
ความคิดได้ดีที่สุด เป็นวิธีที่เขาจินตนาการได้ดีที่สุด แม่ของเขาชอบบอก
คุณนายมัลวานีย์ที่อยู่อีกด้านของรั้วถึงจินตนาการอันน่าอัศจรรย์ใจที่เขา
ช่างมีชีวิตชีวานัก และเรื่องราวสั้นๆ สุดแสนวิเศษที่เขาเขียนออกมาอยู่เป็น
ประจำ (แต่ละว่า เว้นแต่ตอนที่เธอเรียกเขาว่าเหมือนเด็กผู้หญิงและชี้แยะ)
“เร็วลิ เร็วเข้า เร็ว”

เขามองเห็นห้องพิจารณาคดีในเดนเวอร์ มองเห็นแอนนี่ วิลค์ส ยืนอยู่
บนคอกให้การ ตอนนี้เธอไม่ได้นั่งกางเกงยีน แต่สวมชุดกระโปรงสีดำแกมม่วง
สนิม กับหมวกอัปลักซ์เธอร์ เขามองเห็นว่าห้องพิจารณาคดีนั้นเฝ้าแน่นไปด้วย
ผู้เข้าฟัง เห็นว่าผู้พิพากษาหัวล้านเกลี้ยงและสวมแว่นตา ผู้พิพากษามีหนวด
สีขาวและมีปานอยู่ใต้หนวดสีขาวนั้น หนวดสีขาวปิดรอยนั้นเกือบมิด แต่ก็ปิด
ไม่ได้ทั้งหมด

แอนนี่ วิลค์ส

“เขาอ่านได้ตั้งแต่สามขวบ! ลองคิดดูสิ!”)

จิตวิญญาณของ...ของแฟนตัวยัง...

“เขาเขียนเรื่องอะไรต่างๆเสมอแหละ สร้างเรื่องขึ้นมา”)

ตอนนี้ฉันต้องล้าง

“นกตัวนั้นมาจากแอฟริกา”)

“เร็วเข้าสิ” เขากะชิบ แต่ก็ไปไม่ได้มากกว่านี้ เจ้าหน้าที่งานศาลขอให้เธอระบุชื่อตัวเอง และเธอก็พูดซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า แอนนี่ วิลค์ส แต่เธอไม่ได้พูดอะไรมากไปกว่านี้ เธอนั่งอยู่ตรงนั้น แทนที่อากาศด้วยร่างกายที่บตันเต็มไปด้วยเส้นใยและส่อลางร้าย แล้วก็พูดชื่อตัวเองซ้ำไปซ้ำมา แต่ไม่พูดอะไรนอกเหนือจากนั้น

ขณะที่ยังคงพยายามจินตนาการว่าทำไมอดีตนางพยาบาลที่จับเขามาเป็นนักโทษถึงอาจเคยถูกนำตัวขึ้นคอให้การในแดนเวอร์นั้นเอง พอลก็ผล็อยหลับไป

๑๒

เขาอยู่ที่แผนกหนึ่งในโรงพยาบาล ความรู้สึกโล่งใจอย่างใหญ่หลวงไหลไปทั่วตัวเขา ใหญ่หลวงมากจนเขารู้สึกอยากร้องไห้ มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นระหว่างที่เขาหลับไป มีใครบางคนเข้ามา หรือไม่ว่าอันนี้ก็อาจเปลี่ยนใจหรือความคิดมันไม่สำคัญหรอก เขานอนหลับไปในบ้านของนางปีศาจร้ายตนนั้นและตื่นขึ้นมาในโรงพยาบาล

แต่พวกเขาคงไม่จับเขามาไว้ในแผนกที่ยาวอย่างนี้แน่ๆ ไซ้ใหม่ มันใหญ่โตราวกับโรงเก็บเครื่องบิน! มีผู้ชายนอนเรียงกันเป็นแถวๆ เหมือนกันหมดเต็มพื้นที่ (พร้อมขวดสารอาหารเหมือนกันกันห้อยจากถาดอุปกรณ์น้ำเกลือข้างเตียงของพวกเขา) เขาลุกขึ้นนั่งและเห็นว่าผู้ชายเหล่านั้นล้วนมีลักษณะเหมือนกันหมด พวกเขาล้วนคือตัวเขานั้นเอง จากนั้นเขาได้ยินเสียงนาฬิกาตีบอกเวลาล่วงมาจากที่ไกลๆ และเข้าใจว่ามันดังมาจากนอกกำแพงแห่งนิรพานี่เป็นแค่ความฝัน แล้วความเศร้าก็เข้ามาแทนที่ความโล่งใจ

ประตูซึ่งอยู่ปลายสุดของแผนกอันใหญ่โตนั้นเปิดออกและแอนนี่ วิลค์สก็เดินเข้ามา เพียงแต่เธอแต่งกายในชุดกระโปรงใต้ผ้ากันเปื้อนผืนยาวและมีหมวกคลุมผมอยู่บนศีรษะ เธอแต่งตัวเหมือนมิสเซอร์รี่ แซสเทน ในเรื่องความรักของมิสเซอร์รี่ แชนข้างหนึ่งของเธอคล้องตะกร้าสานซึ่งมีผ้าขนหนู

คลุมทับสิ่งที่อยู่ข้างใน ขณะที่เขามองดูอยู่นั่นเอง เธอก็หลบผ้าขนหนูออก แล้วเอื้อมมือเข้าไปหยิบบะโระางอย่างเต็มกำมือมาปาส่หน้าของพอล เชลดอน คนแรกที่นั่งนอนอยู่ เขาเห็นว่ามันเป็นทราย นี่คือนั่น วิลค์ส ที่แกล้งทำตัว เป็นมิสเซอร์ แชสเดน ที่แกล้งทำตัวเป็นมนุษย์ทราย มนุษย์ทรายหญิง

จากนั้นเขาก็เห็นว่าหน้าของพอล เชลดอน คนแรกเปลี่ยนเป็นสีขา นาสะพริงกัลวทันทีที่มีทรายลงไปติด และความกลัวก็กระซากเขาให้ตื่นขึ้นมา จากความฝันและกลับมาสู่ห้องนอน ที่ซึ่งแอนนี่ วิลค์ส กำลังยืนคำร้างเขาอยู่ เธอถือหนังสือปกอ่อนเล่มหนาเรื่อง *ลูกของมิสเซอร์* ในมือข้างหนึ่ง ที่คั่นหนังสือ ของเธอบ่งบอกว่าเธออ่านไปได้ประมาณสามในสี่เล่มแล้ว

“คุณคราง” เธอพูด

“ผมฝันร้าย”

“ฝันเรื่องอะไรล่ะ”

สิ่งแรกที่ไม่ใช่ความจริงที่ผุดขึ้นในหัวเขาคือสิ่งที่เขาตอบเธอไป

“แอฟริกา”

๑๓

เช้าวันรุ่งขึ้น เธอเข้ามาหาเขาค่อนข้างสาย ใบหน้าของเธอเป็นสีซี้เถ้า เขากำลัง ีบหลับ แต่ก็ตื่นขึ้นในทันที พร้อมกับรีบยันร่างขึ้นบนข้อศอก

“คุณวิลค์ส แอนนี่ คุณเป็นอะ...”

“เปล่า”

ให้ตายสิ เธอหัวใจวาย เขาคิด เกิดความตกใจขึ้นแวบหนึ่งซึ่งถูก แทนที่ด้วยความยินดีในทันที *ปล่อย* ให้เธอเป็นไปเลย! เป็นให้ หนักๆเลย! ช่างหัวใจวายแม่งสิ! เขาจะยิ่งกว่าดีใจเสียอีกที่จะคลานไปที่โทรศัพท์ ไม่ว่า จะเจ็บปวดขนาดไหนก็ตาม ต่อให้เขาต้องคลานบนเศษแก้วเพื่อไปที่โทรศัพท์ เขาก็จะทำ

และมันก็ เป็น อาการหัวใจวาย...แต่ไม่ใช่ประเภทที่ควรจะเป็น

เธอตรงมาหาเขา ไม่ใช่เดินโซเซมา แต่ทั้งตัวกลิ้งมา แบบที่กะลาสีเรือ ทำกันเวลาเพิ่งลงจากเรือหลังจากเดินทางมายาวนาน

“อะไรเนี่ย...” เขาพยายามกระโดดตัวห่างจากเธอ แต่ก็ไม่มีที่ให้ไปแล้ว มีแต่หัวเตียง และหลังหัวเตียงก็เป็นฝาผนัง

“ไม่ล่ะ!” เธอมาถึงด้านข้างของเตียง กระแทกมัน มีท่าที่ลึกลับ และชั่วครู่หนึ่งเธอทำท่าเหมือนจะล้มทับลงมานับตัวเขา แล้วเธอก็แค่นยืนอยู่ตรงนั้น มองลงมาถึงเขาจากใบหน้าอันซีดขาวเหมือนกระดาษของเธอ เส้นบนลำคอ หนุนเด่นขึ้นมา เส้นเลือดเด่นตูดๆ อยู่ตรงกลางหน้าผาก เธอกางฝ่ามือออก หุบเข้าเป็นกำปัดที่แข็งแรงกับก้อนหิน แล้วกางมือออกอีกครั้ง

“คุณ...คุณ...คุณมัน ไฉนกลโศโครก!”

“อะไรกัน ผมไม่...” แต่ทันใดนั้นเขาก็รู้ และเขาก็รู้สึกเหมือนส่วนกลางลำตัวทั้งหมดของเขาว่างโหวงก่อนจะหายไปหมด เขาจำได้ว่าเธอค้นหนังสือไว้ตรงไหนเมื่อคืนนี้ สามในสี่จากทั้งเล่ม เธออ่านมันจบแล้ว และเธอรู้ทุกอย่างที่มีให้รู้ เธอรู้ว่ามิสเซอร์ไม่ได้เป็นหมันแต่อย่างใด หากเป็น *เอียน* ต่างหาก นี่เธอคงนั่งอยู่ในห้องรับแขกที่เขายังไม่มีโอกาสได้เห็นพร้อมกับอ้าปากค้างและดวงตาเบิกกว้างขณะที่มิสเซอร์ตระหนักถึงความจริงดังกล่าวในที่สุด และทำให้เธอตัดสินใจหนีออกไปหาเจฟฟรีย์ ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยน้ำตา หรือเปล่าตอนที่เธอรู้ว่ามิสเซอร์กับเจฟฟรีย์ ซึ่งไม่น่าจะลอบมีสัมพันธ์สวาทลับหลังผู้ชายที่ทั้งคู่รักนั้น กำลังจะมอบของขวัญอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่พวกเขาสามารถมอบได้ให้กับเขา เด็กที่เอียนจะเชื่อว่าเป็นลูกของเขาเอง แล้วหัวใจเธอเต้นรัวใหม่ตอนที่มิสเซอร์บอกเอียนว่าเธอท้อง และเอียนดึงเธอมากอดแน่น น้ำตาไหลหลังจากตาเขาขณะที่พิมพ์ว่า “ที่รัก โอ้ ที่รัก!” ซ้ำไปซ้ำมา เขาแน่ใจว่าทั้งหมดนี้คือสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลาไม่กี่วินาทีนั้น แต่แทนที่เธอจะรำให้ด้วยความเศร้าอย่างสุดแสนอย่างที่เขาควรจะทำเมื่อมิสเซอร์สิ้นลมขณะคลอดลูกชายซึ่งทั้งเอียนและเจฟฟรีย์คงจะช่วยกันเลี้ยงดู เธอกลับคลั่งรำนรกรแตก

“เธอตายไม่ได้!” แอนนี่ วิลค์ส กรีดร้องใส่เขา มือเธอกางออกแล้วหุบเข้าเป็นจังหวะที่เร็วขึ้นเรื่อยๆ “มิสเซอร์ แซสตัน ตายไม่ได้!”

“แอนนี่ แอนนี่ ได้โปรดเถอะ...”

มีเหยือกน้ำที่ทำด้วยแก้ววางอยู่บนโต๊ะ เธอคว่ำมันขึ้นมาแล้ววัดแกว่งมันมาทางเขา น้ำเย็นๆ กระเซ็นใส่หน้าเขา น้ำแข็งก้อนหนึ่งหล่นมาที่ข้างหูซ้ายเขา แล้วเลื่อนตกจากหมอนลงไปบนแอ่งบนหัวไหล่ ในใจเขานั้น

(“ช่างมีชีวิตชีวานัก!”)

เขาเห็นเธอจับเหยือกน้ำพาดลงมานับหน้าเขา เขาเห็นตัวเองกำลังจะตาย เพราะกะโหลกร้าวและเลือดออกในสมองปริมาณมหาศาลในน้ำที่ใส่น้ำแข็งจนเย็นเฉียบขณะที่ชนแขนลูกชู้

เธออยากทำอย่างนั้น ไม่ต้องสงสัยเลย

ในวินาทีสุดท้ายนั่นเอง เธอก็หมุนตัวไปจากเขาและขว้างเหยือกน้ำไปที่ประตูแทน ที่ซึ่งมันแตกกระจายเหมือนซามซูปแตกกระจายเมื่อวันก่อน

เธอมองกลับมาที่เขา และใช้หลังมือปิดผมออกพันใบหน้า จุดแข็งๆ เล็กๆ สองจุดสีแดงปรากฏขึ้นบนสีขา

“นกโสโครก!” เธอชอบ “คุณมันไอนกโสโครก คุณทำได้ยังไง!”

เขาพูดอย่างรวดเร็ว เร่งร้อน ดวงตาวาวจ้องไปยังใบหน้าเธอ ช่วงเวลานั้น เขาแน่ใจว่าชีวิตของตัวเองอาจขึ้นอยู่กับสิ่งที่เขาสามารถพูดในเวลาี่สิบวินาทีข้างหน้า

“แอนนี่ ในปี ๑๘๗๑ ผู้หญิงตายระหว่างคลอด บ่อยมากนะ มิสเซอร์ อุกิชิวิตของเธอให้กับทั้งสามี่ เพื่อนสนิทที่สุด และลูกของเธอ วิญญาณของ มิสเซอร์ี่จะคงอยู่เสมอ...”

“ฉันไม่ต้องการ วิญญาณ ของเธอ!” เธอกรีดร้อง งอนิ้วมือเป็นรูปกรงเล็บแล้วสั่นมันใส่หน้าเขาราวกับเธอจะควักลูกตาเขาออกมา “ฉันต้องการเธอ! คุณฆ่าเธอ! คุณฆาตกรรมเธอ!” เธอกำมือทั้งสองข้างเป็นกำปั้นอีกครั้ง แล้วก็กระแทกมันลงมาเหมือนลูกสูบ แต่ละข้างชนขาข้างศีรษะของเขา อัดลึกเข้าไปในหมอน และเขาก็กระเด็นหนีเหมือนแมวเร็กดอลล์ ขาของเขาเจ็บวาบ ขึ้นมาจนเขาต้องร้องออกมา

“ผมไม่ได้ฆ่าเธอ!” เขาแผดเสียงร้อง

เธอตัวแข็ง จ้องมองเขาด้วยสีหน้ามืดดำอันคับแคบ—สีหน้าแห่ง รอยแยกลึก

“แน่ละสิ” เธอพูดเสียดสีอย่างขมขื่น “และถ้าคุณไม่ได้ทำนะ พอล เชลดอน ใครละที่ทำ”

ท้ายที่สุดแล้วเขาก็รู้ว่ามันเป็นเรื่องจริง ถ้ามิสเซอร์ี่ แซสเดน เป็นคนจริงๆ ละก็ เขารู้ว่าเขาคงถูกเรียกมา“เพื่อช่วยการสอบสวนของตำรวจ” ถ้าจะพูดอย่างเพราะๆ ถึงอย่างไรเขาก็มีแรงจูงใจ เขาเกลียดเธอ เขาเกลียดเธอมาตั้งแต่เล่มสามแล้ว ในวันเอพริลฟูลส์เดย์เมื่อสี่ปีก่อน เขาสั่งพิมพ์หนังสือเล็กๆ เล่มหนึ่งเป็นการส่วนตัวแล้วส่งไปให้คนคุ้นเคยที่สนิทกันประมาณสิบกว่าคน หนังสือเล่มนั้นชื่องานอดิเรกของมิสเซอร์ี่ ในเรื่องนั้น มิสเซอร์ี่ใช้เวลาช่วงสุดสัปดาห์หนึ่งในชนบทอย่างแสนร่าเริงว่าด้วยการร่วมประเวณีกับโกลเลอร์สุนัขพันธุ์ไอริชเซตเตอร์ของเอียน

เขาอาจจะฆ่าเธอได้...แต่เขาก็ไม่ได้ทำ เมื่อถึงตอนจบ ทั้งที่เขาเริ่มรู้สึก

แล้วเธอก็หลุดโลกไป เธอยึดตัวขึ้นตรงโดยมือสองข้างห้อยลงมาอย่างอ่อนแรงอยู่ที่สี่ข้าง จ้องไปที่ผนังซึ่งมีภาพถ่ายเก่า ๆ ของประตูดัชเชสแขวนอยู่ เธอยืนอยู่ตรงนั้น ส่วนพอลก็นอนอยู่บนเตียงของเขาโดยมีรอยเป็นวงบนหมอนข้างหูและมองดูเธอ เขาได้ยินเสียงน้ำซึ่งเคยอยู่ในเหยือกใบนั้นหยดลงบนพื้น และคิดขึ้นมาได้ว่าเขาสามารถฆ่าคนตายได้ นี่เป็นคำถามที่เกิดขึ้นกับเขาเป็นครั้งแรก แน่ละว่าในทางทฤษฎีอย่างเคร่งครัด เพียงแต่ว่าคราวนี้มันไม่ใช่และเขามีคำตอบ ถ้าเธอไม่ได้ข้างเหยือกน้ำมา เขาก็คงปามันลงพื้นให้แตกละเอียดเสียเองและพยายามเสียบเศษแก้วลึกลงเข้าไปในคอเธอระหว่างที่เธอยืนทื่อเป็นทีเสียบรุ่มอยู่ตรงนั้น

เขาก็มองดูของที่ร่วงลงมาจากลิ้นชัก แต่ก็มีแค่เศษสตางค์ ปากกา
ด้ามหนึ่ง หัวดินหนึ่ง และนาฬิกาของเขา ไม่มีกระเป๋าสตางค์ ที่สำคัญกว่านั้น
ไม่มีมีดสวิส

เธอคืนสติกลับมาทีละน้อย และอย่างน้อยความโกรธก็หายไปแล้ว เธอ
ก้มลงมองเขาอย่างเศร้าๆ

“ฉันคิดว่าตอนนี้ฉันไปดีกว่า ฉันคิดว่าไม่อยู่ใกล้คุณสักพักจะดีกว่า ฉัน
ไม่คิดว่ามัน...จะเป็นเรื่องฉลาด”

“ไปรี ไปไหน”

“ไม่สำคัญหรอก ไปสักที่ที่ฉันรู้จัก ถ้าฉันยังอยู่ที่นี้ ฉันจะทำบางอย่าง
ที่ไม่ฉลาด ฉันต้องใช้ความคิด ลาก่อนพอล”

เธอเดินก้าวยาวๆ ข้ามห้องไป

“คุณจะมาหาฉันไหม” เขาถามด้วยความตกใจ

เธอคว้าลูกบิดประตูและดึงประตูปิดโดยไม่ตอบคำถาม เป็นครั้งแรก
ที่เธอได้ยินเสียงกรังกรังของกุญแจ

เขาได้ยินเสียงฝีเท้าเธอเดินไปตามโถงทางเดิน และสะดุ้งเมื่อได้ยิน
เสียงเธอร้องออกมาอย่างโกรธเกรี้ยว ถ้อยคำที่เขาไม่อาจเข้าใจได้ และมีอะไร
บางอย่างตกแตก เสียงประตูกระแทก เสียงเครื่องยนต์ครางแล้วก็สตาร์ทติด
เสียงแหลมต่ำๆ ของล้อที่บิดเลี้ยวบนหิมะที่อัดแน่น ตอนนี้เสียงเครื่องยนต์
เริ่มห่างออกไป ลดลงเหลือเพียงเสียงครืนเบาๆ แล้วกลายเป็นเสียงหึ่งๆ
ก่อนจะเงียบหายไปในที่สุด

เขาอยู่คนเดียวแล้ว

อยู่คนเดียวในบ้านของแอนนี่ วิลค์ส ถูกขังอยู่ในห้องนี้ ถูกขังอยู่
บนเตียงนี้ ระยะทางระหว่างที่นี่กับเดนเวอร์น่าจะราวๆ...เอ้อ ราวๆระยะทาง
ระหว่างสวนสัตว์บอสตันกับแอฟริกันนั้นแหละ

เขาอนอนบนเตียงพลางจ้องมองเพดาน คอของเขาแห้งผากและหัวใจ
เริ่มเต้นเร็ว

ผ่านไปสักพัก นาฬิกาในห้องรับแขกตีบอกเวลาเที่ยงวัน และกระแสน้ำ
ก็เริ่มลดลง